

Giới thiệu Nếu Vẫn Còn Yêu Em

Thời gian chính là thứ có thể khiến con người ta quên được những thứ muốn quên và không còn nhớ những điều không muốn nhớ.

Nhưng nó cũng là thứ có thể dễ dàng xóa đi những kỉ niệm đẹp ở quá khứ mà người ta không muốn quên.

"Anh là ai?" - Tôi ngây thơ hỏi, không để ý đến sắc mặt mỗi lúc một sa sầm của người đối diện kia.

Ánh đèn bên đường hắt vào khiến khuôn mặt anh nửa sáng nửa tối, đôi mắt sâu thẳm như cách một lớp băng nhìn tôi." Âu Thiên Quỳnh... Cô không biết tôi?"

Lúc đó tôi vốn không hiểu anh hỏi lại là có ý gì. Chẳng lẽ tôi đã từng biết anh?

".... " rõ ràng là không có chút ấn tượng.

Không biết là vì khuôn mặt anh đáng sợ hay vì nguyên do nào khác mà tôi không dám trả lời. Chỉ là thoáng thấy vẻ mong chờ trong mắt anh dần vụt tắt, rơi vào khoảng sâu không đáy. Lòng tôi có chút hụt hẫng không hiểu từ đâu bay đến.

"Ha, đúng là cô không nhớ."- Khuôn mặt anh trở nên vô cảm, trong giọng nói mang theo ý tự giễu.

"Sau này không cần tăng ca nữa."

Túc Tụ Lâm bỏ lại câu nói đó sau lưng rồi bước lên xe. Tôi đứng ngẩn một lúc, nhìn theo hướng chiếc BMW khuất dần trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Túc tụ lâm

"Thiên Quỳnh, có anh nào tìm cậu kìa, đẹp trai quý khốc thần sầu luôn!"

Tôi mỉm cười nhìn cái vẻ mơ màng của cô bạn hồn đang treo ngược cành cây, rồi đứng dậy bước ra trước cửa lớp.

Anh tựa người vào bức tường đối diện, đứng đợi tôi tự bao giờ. Ánh mắt dịu dàng nhìn tôi nói:

"Tiểu Quỳnh, anh đợi lâu rồi."

Tôi ngẩn người, chẳng phải tôi đã ra gặp anh ngay sau khi nghe Bối Bối thông báo đó sao?

Phút tiếp theo mới ngộ ra là anh đang chòng ghẹo tôi.

"Được, vậy anh đợi tiếp đi, em vào lớp."

"Đừng, em đứng là đồ vô tâm!" Anh chau mày, nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi suýt phì cười nhìn khuôn mặt có chút ảm ức của anh, cái vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo lúc trước khi anh gặp tôi chẳng biết biến đâu mất rồi.

Reng! Reng...

Tiếng chuông vào lớp cuối cùng cũng đã đổ, lúc tôi quay lại để tạm biệt anh thì... Khuôn mặt, dáng vẻ của anh, tất cả bỗng mờ dần trong tâm trí tôi. Không hiểu sao tiếng chuông vang càng lúc càng dữ dội, tôi bất giác rơi vào một khoảng tối đen như mực. Lớp học, bạn bè xung quanh đều biến mất, ngay cả anh cũng vậy.

Reng, reng, reng!!!

Mở mắt...

Cảnh tượng chính là phòng ngủ của tôi. Với tay ra đầu giường, tắt cái đồng hồ đang kêu réo ầm ĩ kia, cũng đến lúc nhận ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

Phù, kiểu giấc mơ thế này tôi không phải chỉ mơ lần đầu tiên. Nhưng những người hay sự việc diễn ra trong đó, khi tỉnh lại tôi đều không nhớ rõ.

Làm những thủ tục hằng ngày như vệ sinh cá nhân, thay quần áo, chải lại đầu tóc xong, tôi bắt đầu vọt đến công ty như mọi ngày.

Văn phòng quản lí tôi đang làm nằm tận trên tầng tám của công ty...

Đứng trước thang máy đợi một lúc, cửa thang máy đang khép kín cuối cùng cũng mở ra. Tôi đứng sang một bên tránh đường cho tốp người vừa bước ra khỏi thang máy, có lẽ do đang tập trung thảo luận nên họ không hề để ý đến tôi, trong đó có cả vị tổng giám đốc họ Túc vừa chuyển đến đây- người đã chiếm lấy biết bao trái tim của nữ nhân viên trong công ty này.

Tôi chau mày, không biết lúc này có nhìn lầm hay không, nhưng anh vừa liếc tôi một cái ư? Lúc đó tôi luôn thắc mắc vì sao cái cách anh nhìn tôi luôn lạnh lùng, vô cảm hơn khi nhìn người khác, cả khi nói chuyện cũng vậy, mặc dù Túc tổng ít nói nhưng khi mở miệng lại khiến tôi đau đầu.

Cảm thấy mình không nên nghĩ tiếp, vừa xoay người bước vào thang máy thì cô nàng làm cùng phòng với tôi- Tô Dung đã kêu réo ầm ĩ bên ngoài:

"Tiểu Quỳnh! Đợi đã, đợi đã..."- Tô Dung chạy đến trong khi cửa thang máy sắp đóng.

Tôi thò tay chặn cửa lại, cánh cửa mở ra một lần nữa, Tô Dung nhanh chóng bước vào trong.

Đứng cạnh tôi, cô nàng lại bắt đầu huyền thuyên:

"À, tiểu Quỳnh, cậu thấy sếp vừa ra khỏi công ty không? Trời ơi! Đẹp trai kinh thiên động địa, kể từ lúc vào làm anh ấy lúc nào cũng phong độ như thế." Tô Dung vừa nói vừa nhấn nút chọn tầng.

Tôi cười, đáp: "Ồ, mẫu người của cậu đấy à?"

Tô Dung liếc nhìn tôi, chiếu tướng từ đầu xuống chân, không rõ là ý gì. Lúc sau mới tỏ vẻ nghiêm túc hỏi: "Thế cậu thì không phải?"

Tôi nhất thời không biết trả lời ra sao. Sự thật thì Túc tổng chính là mẫu người đàn ông mà phái nữ hằng mơ ước.

"Đối với tớ, trai đẹp chỉ để ngắm, không phải để yêu!"

Cuối cùng tôi cũng viện bừa ra một lí do hết sức...

"Vô lí! Trai đẹp không để yêu thì uống lắm!"

Có lẽ thế. Nói như tôi thì chẳng khác nào khẳng định tất cả trai đẹp trên thế giới đều có chung một số phận là: ế. Tôi ngẫm thừa nhận lời phản bác của Tô Dung.

Một phút sau liền hối hận.

"Này, tiểu Quỳnh, có phải cậu thích sếp mà giả bộ nói vậy không? Con gái thường nói ngược ý mình về vấn đề này mà." Tô Dung ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: "Mặc dù tớ cũng nói thích Túc tổng nhưng cậu không cần phải ngại. Chúng ta đều là chị em thân thiết trong công ty, có gì cứ tâm sự với tớ."

Tôi thật sự bó tay.

Dù là nhân viên mới đang trong thời gian thử việc nhưng công việc tôi phải đảm nhiệm cũng không ít. Với lí do: "người mới cần phải học hỏi nhiều" của tổng giám đốc, tôi thường xuyên phải tăng ca. Vừa bước vào văn phòng tôi đã bị chị Nguyễn- trưởng phòng quản lí kéo đi đến bộ phận tư liệu, kiểm kê sổ sách. Trong công ty, sổ sách chưa được chỉnh lí bao lâu rồi cũng không biết, việc sắp xếp thời cũng khiến tôi phát mệt.

Sau cả một buổi sáng, tôi choáng váng trở lại phòng làm việc, Tô Dung và cô bạn Ân Kỳ cũng cùng phòng nhìn tôi bằng ánh mắt "thương cảm". Thú thật tôi cũng không biết phải nói sao.

Giờ nghỉ trưa tôi thầm mong cuối cùng cũng đã tới.

Tôi lê tấm thân mệt mỏi cùng Tô Dung và Ân Kỳ xuống phòng ăn. Đến khi gặm miếng sườn chua ngọt trong miệng mới thỏa mãn, cười tít mắt nghe Tô Dung và Ân Kỳ tám chuyện.

Tô Dung bỗng quay sang nhìn tôi: "Ôi, bây giờ mới để ý, cậu gọi đến hai phần cơm cơ à?"- Giọng cô nàng không che giấu nỗi sự ngạc nhiên. Ân Kỳ lúc này cũng đưa mắt sang chỗ tôi.

"Tối nay phải làm thêm giờ, tớ bỏ sung năng lượng trước thôi. Hơn nữa sáng giờ chưa được ăn đã phải làm việc, bây giờ bù lại lượng calo đã tốn." Tôi vừa nói vừa rót nước trà ra ly uống.

Tô Dung tiếp tục nhìn tôi dò xét rồi cau mày, cúi nhìn bản thân mình. Cuối cùng tuôn ra một câu như trách trời đất không công bằng: "Tiểu Quỳnh, cậu ăn nhiều thế vẫn không thấy mập, trong khi tớ phải khổ sở để giảm cân. Sao có thể vậy chứ!"

Ân Kỳ chú ý vấn đề trọng tâm hơn: "Tối nay cậu lại phải tăng ca à? Sếp bảo hỏi nào thế?"

Tôi thở dài: "Ngày nào cũng vậy, chẳng lẽ bây giờ tớ lại để anh ta mở miệng thông báo nữa sao?"

Tô Dung nghe vậy liền đẩy hai trái táo trên bàn về phía tôi.

"Bổ sung năng lượng, ngoài thịt ra cậu cũng cần phải có vitamin nữa!"

Tô Dung đang giảm cân nên luôn mang theo trái cây phòng khi thức ăn "không an toàn". Hôm nay toàn thịt mỡ mà lại nhường phần trái cây cho tôi. Tất nhiên ở cửa miệng tôi đã có sẵn câu để từ chối.

"Tớ không thích ăn táo."

"Ai bảo cậu phải thích ăn? Có điều đây là tớ cho, không thể không lấy." Tô Dung đáp.

Ân Kỳ như được hiểu ý tôi, mỉm cười: "Trên văn phòng còn có túi táo bạn tớ đã mua, cậu ăn bớt đi."

Tôi mới yên tâm nhận lại hai quả táo từ tay Tô Dung, thật ra thì táo là thứ trái cây tôi thích nhất. Dù biết hay không nhưng phải nói là Tô Dung và Ân Kỳ rất quan tâm đến tôi. Cái gì mà nhân viên cạnh tranh, đấu đá trong công việc mà phim và truyện hay nhắc đến, trong đời sống bình thường không phải luôn xảy ra, chỉ ít tôi nghĩ vậy.

Buổi chiều tan sở, mọi người bắt đầu thu dọn đồ ra về. Tôi mệt mỏi tựa vào ghế, nhìn đồng hồ tài liệu về báo cáo chi phí mà các phòng gửi đến, tôi vẫn chưa nhập xong vào máy.

Tiếng bước chân vang lên chậm rãi, tôi đưa mắt nhìn về phía cửa lớn. Anh đẩy cửa bước vào, vẫn dáng vẻ điềm tĩnh, phong độ, luôn khiến tôi có cảm giác như anh chưa bao giờ vì công việc mà đau đầu hay mệt mỏi, tổng giám đốc - Túc Tự Lâm.

Tôi và Túc tổng bỗng đổi mắt lúc nào không hay, Túc tổng nhìn tôi không lâu, xoay lưng bước vào văn phòng phía trong của anh. Tôi cũng không để ý đến nữa, tiếp tục cúi đầu nhập nốt tài liệu.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Anh là ai?

Làm xong cũng đã gần tám giờ...

Rời mắt khỏi đồng hồ, tôi nhìn vào văn phòng của anh qua lớp cửa kính. Túc Tự Lâm ngồi đó, cúi đầu đọc báo cáo trên bàn, khuôn mặt tuấn tú, trầm tĩnh đến lạ thường. Yên tĩnh đến mức làm tôi suýt chút nữa quên mất sự hiện diện của anh.

Tôi thu dọn đồ đạc, sau đó bước đến gõ cửa phòng làm việc của Túc Tự Lâm. Hai tiếng "cốc cốc" vang lên, anh rời mắt khỏi sấp tài liệu trên bàn, ngược lên nhìn tôi.

Trong lúc tôi đang phân vân có nên bước vào trong hay không thì anh đã lên tiếng: "Vào đi." - Chất giọng thật sự rất dễ nghe.

Không gần cũng không xa hình như chính là cách anh giao tiếp với người khác. Chính là cái kiểu không biểu lộ chút cảm xúc nào trên khuôn mặt, người như vậy thường rất khó đoán biết.

Tôi bước vào trong văn phòng của Túc Tự Lâm, hình như đây chính là lần đầu tiên tôi bước vào đây, tuy chỉ cách một lớp kính nhưng vẫn khiến tôi cảm nhận rõ sự khác biệt. Nhận ra từ nãy đến giờ anh vẫn đang nhìn mình, tôi cố tỏ vẻ tự nhiên:

"Tổng giám đốc, tôi đã làm xong việc của mình, không biết anh còn có yêu cầu gì thêm? Nếu không thì...ừm, cũng trễ rồi, tôi có thể về được chưa vậy?"

"Tôi đưa cô về."

Tôi còn tưởng mình nghe nhầm.

Nhìn anh bình thản lấy áo vest trên thành ghế khoác vào, chậm rãi bước đến tắt công tắc điện, cơ hồ những lời trước đó đều không phải do anh nói.

Tôi vừa hoang mang vừa theo bước Túc Tự Lâm rời khỏi văn phòng.

Lúc này, trước mắt tôi là chiếc BMW của Túc tổng, nhìn thấy anh tựa ở đầu xe như đang chờ đợi, tôi mới khẳng định rằng mình không nghe nhầm, lời anh nói lúc nãy trên văn phòng là thật.

"Túc tổng, tôi bắt taxi được rồi, không dám phiền anh."

Anh lãnh đạm nhìn tôi.

" Cô muốn tôi đứng đây đợi?"

Câu này không có ý nghĩa là ép người nhưng Túc Tụ Lâm rõ là đang muốn làm tôi khó xử, chẳng khác ép buộc là mấy, tôi hình như cũng không có cách từ chối, đành ngoan ngoãn vào trong xe ngồi.

Trên đường về nhà, Túc Tụ Lâm không nói lấy một câu, tôi đương nhiên cũng nên biết im lặng là vàng, cứ thế yên lặng cho tới khi đến nơi.

Có điều...Sao anh biết tôi sống ở đâu?

Tôi ngạc nhiên nghĩ thầm đoạn bước xuống xe. Rất muốn hỏi nhưng theo như tính cách của anh chắc sẽ không chịu trả lời. Đành mở miệng cảm ơn trước vậy, mọi chuyện để sau này hẳn tìm hiểu.

Tôi tìm bộ dáng lịch sự, nụ cười nhã nhặn nhất của mình thể hiện ra trước mắt Túc Tụ Lâm." Cảm ơn tổng giám đốc, anh về cẩn thận."

Anh ngồi yên trên xe mấy giây, sau đó mở cửa đi xuống.Tôi đứng là ngày càng không hiểu người đàn ông này, anh luôn hành động một cách khá là tùy ý. Chẳng lẽ vẫn còn có chuyện gì?

" Âu Thiên Quỳnh."

Tôi nhướn mắt, trông thấy anh đang trầm mặc nhìn tôi, cái cách anh gọi tên tôi như đã từng gọi rất nhiều lần. Rốt cuộc là vì sao?

" Cô nói đi, ngoài là sếp, là tổng giám đốc công ty R mà cô đang làm việc...Cô còn nhớ tôi là ai không?"- Túc Tụ Lâm cất giọng đều đều hỏi tôi.

Tôi lấy làm kì lạ, thân phận của anh chính là thứ để tôi biết đến anh, ngoài những phương diện đó ra còn có cái gì nữa? Tôi thấy tự mình nên hỏi thẳng thì hơn.

" Anh là ai?" -Tôi ngây thơ hỏi, không để ý đến sắc mặt mỗi lúc một sa sầm của người đối diện kia.

Ánh đèn bên đường hắt vào khiến khuôn mặt anh nửa sáng nửa tối, đôi mắt sâu thẳm như cách một lớp băng nhìn tôi:" Âu Thiên Quỳnh... Cô không biết tôi?"

Lúc đó tôi vốn không hiểu anh hỏi lại là có ý gì. Chẳng lẽ tôi đã từng biết anh?

".... " rõ ràng là không có chút ấn tượng.

Không biết là vì khuôn mặt anh đáng sợ hay vì nguyên do nào khác mà tôi không dám trả lời. Chỉ là thoáng thấy vẻ mong chờ trong mắt anh dần vụt tắt, rơi vào khoảng sâu không đáy. Lòng tôi có chút hụt hẫng không hiểu từ đâu bay đến.

" Ha, đúng là cô không nhớ."- Khuôn mặt anh trở nên vô cảm, trong giọng nói mang theo ý tự giễu.

" Sau này không cần tặng ca nữa."

Túc Tụ Lâm bỏ lại câu nói đó sau lưng rồi bước lên xe. Tôi đứng ngẩn một lúc, nhìn theo hướng chiếc BMW khuất dần trong đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Kịp thời

Số phòng 2301.

Tôi quẹt thẻ vào hệ thống rồi mở cửa. Đây là một căn hộ tôi thuê kể từ khi lên thành phố A làm việc.

Ngâm mình trong bồn tắm khoảng nửa tiếng, tôi vừa lau khô tóc vừa bật laptop lên. Phát hiện có tin nhắn trong hộp thư, tôi mở email ra xem, khoẻ môi cũng bất giác cong thành nụ cười.

Hứa Quang: Tiểu Quỳnh, vẫn khoẻ chứ?

Dòng chữ hiện ra trước mắt, tôi thuận tay gõ phím trả lời.

Cloud: Khoẻ thì sao, không khoẻ thì sao?

Hứa Quang: Anh biết câu trả lời rồi!

Cloud: Tình hình ở đó ra sao? Mọi người vẫn ổn chứ?

Rất nhanh chóng, tin nhắn lại hiện ra trước màn hình.

Hứa Quang: Vẫn ổn, cơ mà câu này nên để anh hỏi mới đúng.

Đang định chat tiếp thì tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi thuận tay vớ lấy cái điện thoại nằm trên bàn, dùng ngón lướt để nghe.

" Alo! Ai vậy?"

" Anh đây."

Giọng nói ôn hoà, đầy ý cười vang bên tai. Tôi trợn mắt nhìn lại dây số gọi đến trong máy. Là Hứa Quang!

" Anh rảnh vừa thôi!" Tôi chau mày

Hứa Quang lơ đãng đáp: " Nghỉ đi nghỉ lại, anh vẫn muốn nghe giọng em hơn."

Tôi vờ ho vài tiếng. Anh chẳng lúc nào nghiêm túc cả.

" Đã nộp đơn nghỉ phép dài hạn cho bố em, ngày mai anh sẽ đến thành phố A." Anh chậm rãi cất giọng

Bố tôi... Không cần nói cũng biết ông chắc chắn sẽ đồng ý để anh đến đây, một phần cũng vì ông rất muốn biết tình hình của tôi hiện giờ. Nhưng anh vừa nói là...

" Ngày mai?!" Tôi kinh ngạc hỏi lại. Cũng không cần phải nhanh vậy chứ?

" Ừm, cũng khá gần, trong ngày là đến nơi thôi."

" Vậy được rồi, bye anh!"

Tôi ưỡ ể oải cúp máy mặc cho cái người trong điện thoại đang cố níu kéo. Quan hệ của chúng tôi...không biết có giống là người yêu của nhau hay không nữa. Đến bây giờ tôi vẫn rất mơ hồ, mặc dù sau tai nạn đó, người đã luôn bên cạnh đến khi tôi bình phục là anh.

Tôi bất giác chạm tay vào thư mục camera trên điện thoại, mở tệp ảnh lướt vài tấm. Trong đó ngoài ảnh tôi và gia đình, không có bất cứ một tấm nào tôi chụp chung với bạn bè hoặc của bạn bè tôi, ngay từ đầu đã vậy, dù có vô tâm đến thế nào đi nữa tôi vẫn không thoát khỏi sự kì lạ của chính bản thân. Khoan đã...

Tôi giật mình lướt lại tấm hình vừa rồi.

Trong bức ảnh là chàng trai đang mỉm cười, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời hiếm hoi giữa ngày đông giá lạnh. Xung quanh là bông tuyết rơi trắng xoá, bao phủ cả mặt đường phía sau anh. Người con trai có đôi mắt màu nâu sẫm, mái tóc đen ngắn, lưa thưa phủ theo đường khuôn mặt tuấn tú, góc cạnh. Từ ngũ quan đều toát lên vẻ ôn hoà, nhã nhặn tôi thường thấy nơi anh.

Có điều...

Ảnh của anh rốt cuộc có trong điện thoại tôi từ lúc nào a.

Không cần nói cũng biết là do anh giờ trò. Nhưng Hứa Quang... Anh không thấy giờ tay hình chữ V hơi quá...==

Ngày hôm sau.

Tôi ngồi trong văn phòng làm việc, cũng khá nhàn hạ vì đã tự mình ôm cả đống việc hôm qua. Việc cần làm bây giờ chỉ là kiểm tra lại xem có sai sót nào cần chỉnh sửa và in tài liệu.

" Tiểu Quỳnh! Photo giúp mình bộ hồ sơ này ra chục bản, đây là dữ liệu sắp cần dùng trong cuộc họp trưa nay." Ân Kỳ lên tiếng vừa lúc tôi đi ngang qua, có vẻ cô nàng đang rất bận. Tôi nhận lấy sấp tài liệu đáp: " Được." Rồi nhanh chóng đến trước máy photo có sẵn của phòng quản lí.

Hình như có người thấy tôi không vừa mắt.

Băng Hoa đứng gần đó photo tài liệu, đưa mắt lườm tôi. Cô ta chính là trợ lí tổng giám đốc, nói thật với cái danh ' trợ lí tổng giám đốc' thì cô ta dùng nó để lên mặt nhiều hơn là phân đầu làm việc. Hình như trợ lí Băng cũng biết rằng tôi không có thiện cảm với cô ta.

"Máy photo chỉ có một cái, cô đi sang phòng khác mượn máy photo đi." Cô ta đứng chắn trước máy photo cất giọng.

Tôi mỉm cười: "Được rồi, cô gấp thì sang phòng khác mượn máy nha trợ lý Băng."

Băng Hoa tròn mắt nhìn tôi, chắc nghĩ tôi không hiểu lời cô ta nói nên nhắc lại: "Tôi bảo cô qua phòng khác mượn máy, không phải tôi!"

Tôi thu lại nụ cười, nghiêm túc đáp: "Tôi là nhân viên phòng quản lý, máy photo của phòng quản lý tất nhiên để nhân viên trong phòng chúng tôi dùng." Không hiểu sao khi nói xong câu này, có cảm giác nhân viên phòng quản lý đều ngoái nhìn tôi vẻ đồng tình.

Trợ lý Băng nhếch mép, khề vênh mặt: "Tôi là trợ lý tổng giám đốc đó, nhân viên mấy người biết cách hành xử một chút đi." Chất giọng chua ngoa của cô ta bỗng có chút ân ý: "Đắc tội với tôi, chắc chắn không có lỗi cho sự nghiệp sau này, công ty R đã không bám được thì không có chỗ nào thêm nhận mấy người đâu."

Nghe ra thì biết cô ta có chỗ dựa sau lưng. Tôi không ưa kiểu có được địa vị dựa vào gia thế, càng không thích kiểu lấy gia thế, chỗ dựa của mình để hù dọa người ta.

"Không ngờ trợ lý Băng để đắc tội đến vậy, nếu không phải đây là tài liệu sắp cần gấp cho cuộc họp trưa nay, tôi cũng không hẹp hòi như cô, tranh giành thứ không đáng."

"Mày..."

Cô ta giơ tay lên, hình như muốn nhắm thẳng vào mặt tôi.

"Trợ lý Băng."

Túc Tự Lâm từ sau cánh cửa xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cuộc gọi trong phòng họp

Băng Hoa kia như bông phải lửa, vôi vàng rớt tay về.

Nhân viên trong phòng đang "xem kịch hay" vừa rồi đều cúi đầu vào máy vi tính tiếp tục làm việc, Tô Dung và Ân Kỳ cơ hồ muốn lên tiếng nhưng đành im lặng. Tôi quay sang nhìn họ, nở nụ cười trấn an, quay đầu lại thì thấy Túc tổng đang nhìn mình, nhưng ánh mắt nhanh chóng chuyển sang trợ lý Băng gần đó.

Anh trầm giọng: "Bản gốc của dự án đã copy xong chưa? Tôi cần tài liệu để tham khảo."

Băng Hoa cười gượng gạo, tôi chợt thấy cô ta giấu gì đó sau lưng.

"Xin lỗi sếp, em biết sếp cần nhưng Âu Thiên Quỳnh cứ làm khó, không để em dùng máy photo."

Bây giờ tôi mới thực sự chứng kiến cái gì là "nói dối không chớp mắt". Trước khi tôi cầm tài liệu đến thì cô ta rõ là đã copy bản dự án xong.

Túc Tự Lâm sẽ ra mặt thay trợ lý của anh ta mà trách móc tôi chẳng?

Tôi không khỏi hiện lên ý nghĩ ấy trong đầu. Tiếp sau đó thì nghe giọng anh lạnh lùng vang lên: "Việc tôi giao, không tự giải quyết được cũng đừng đưa lý do."

Băng Hoa瑟瑟, tôi cũng ngó người.

"Tôi cho cô năm phút, mang bản dự án đã photo vào văn phòng phía trong ngay!"

Túc Tự Lâm cau mày, xoay người vào văn phòng phía trong của anh. Trợ lý Băng sắc mặt lộ rõ vẻ khó coi, tôi cũng cảm thấy cô ta thật xui xẻo, cái thái độ của Túc tổng nhiều lúc làm người khác hoang mang là thế này đây.

Cuộc họp buổi trưa bắt đầu vào lúc 11h30"...

Hoá ra tôi không phải là bình an vô sự sau chuyện lúc sáng. Không biết từ đâu rơi xuống cái thông báo tôi là người chuẩn bị và sắp xếp phòng họp thay vì trợ lý Băng, chung quy là chạy việc vặt cho tổng giám đốc trong lúc cuộc họp diễn ra.==

Đúng như tôi nghĩ...

" Cô Âu, mang cà phê tới đây."

" Vâng!"

" Cô Âu, lấy tài liệu phát cho mọi người."

" Vâng..."

" Cô Âu, mau đi tìm bản báo cáo có chữ kí của tôi trong phòng làm việc!"

"....."

Tôi chạy đi chạy lại suốt buổi, tần suất vận động của hai chân nhờ đó mà nâng cao đáng kể. Cũng coi như Túc Tụ Lâm đang tạo điều kiện để tôi rèn luyện sự nhanh nhẹn và gia tăng sức khỏe.

Cuối cùng tôi cũng rảnh rồi đứng sang một bên xem cuộc họp diễn ra. Có vẻ như dự án xây dựng resort của họ đã được thống nhất. Túc tổng boss đưa mắt về phía tôi, ra hiệu đến chỗ anh. Tôi bất giác có linh cảm không hay. Tiếng chuông điện thoại vang lên khắp phòng họp, lại nữa là chuông điện thoại khá lớn, tôi giật mình đưa tay sờ túi quần đoạn ngơ ngác nhìn mọi ánh mắt đang hướng về phía mình.

Chắc lúc này Túc Tụ Lâm đang cau mày nhìn tôi rồi.

Tôi không xác định là có hay không, chỉ xin lỗi mọi người rồi lùi ra ngoài nghe máy. Sau khi nhìn số điện thoại đang hiển thị trên màn hình, tôi thờ dãi một cái rồi lướt phím nghe.

" Anh đến nơi rồi à?"

Bên kia vui vẻ đáp: " Ừm, vui không?"

Vui cái đầu heo nhà anh!!

" Có biết là gọi đúng lúc em đang bận không hả?!" Tôi quát vào máy.

Hứa Quang yên lặng một lúc, tôi còn tưởng anh bị dọa đến câm nín rồi thì giọng nói bên kia lại vang lên: " Sếp của em là ai?"

Tôi cau mày, anh hỏi đến sếp của tôi làm gì?

" Hiện đang là giờ nghỉ trưa của nhân viên, hấn ta bóc lột sức lao động quá đáng rồi đấy!"

Nghe xong câu này mới khiến tôi hơi tỉnh ra. Phải rồi, bây giờ đang là giờ nghỉ trưa của nhân viên, Hứa Quang gọi vào giờ này cũng là không muốn làm phiền trong lúc tôi đang làm việc.

" Đừng cầu nhau nữa, em ra đón anh." Tôi nhẹ giọng.

" Được."

" Anh ở sân bay nào?"

.....

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bạn trai đến nhà (1)

Tôi cùng Hứa Quang ngồi trên chiếc ô tô màu đen mới tinh. Xe thì tôi không sành nhưng Hứa Quang luôn dùng đồ tốt nên không nghi ngờ gì về phẩm chất lẫn giá trị của chiếc xe này, chỉ là cảm thấy anh hơi phô trương, vừa xuống sân bay đã có người đưa xe đến cho chạy rồi.

Anh cứ cong miệng cười kể từ lúc gặp tôi ở sân bay đến giờ, tâm tình có thể nói là khá tốt. Tôi hơi nghiêng đầu nhìn anh đoạn nghĩ thầm, cũng không hiểu mình có gì mà làm người ta vui đến vậy.

"Cảm thấy anh đẹp trai hơn trước đúng không?"- Hứa Quang xoay vô lăng, liếc nhìn tôi.

"Anh đừng mơ tưởng!" Nói rồi phát vào vai anh một cái, tôi cong miệng tiếp tục: "Chỉ là thắc mắc tại sao anh vẫn trẻ con như vậy."

Hứa Quang bị câu nói của tôi làm cho sặc sụa, ho mấy cái liền.

"Em muốn anh chứng minh không?"

"Chứng minh cái gì?"- Tôi ngây thơ hỏi.

Anh nở nụ cười gian tà: "Chứng minh anh đã là người lớn."

Tôi nghe xong ngay và luôn nảy ra ý định đánh người, anh trêu chọc tôi kiểu này không phải chỉ mới một lần, tôi lập tức giờ nắm đấm cảnh cáo.

Hứa Quang chặc chặc vài tiếng rồi lắc đầu: "Em không dễ thương chút nào, vẫn bạo lực như vậy."

Tôi mỉm cười, gạt đầu tán thành.

Trong lúc đó không hề hay biết một cuộc biến loạn đang diễn ra trong công ty, đến khi bước vào văn phòng quản lý mới đờ người toàn tập, nghe mọi người gọi: "Trợ lý Âu!"

Tôi sững sờ nhìn mọi người trong phòng, họ vừa gọi tôi là... Chắc không phải! Nhưng trong công ty đặc biệt họ Âu cũng chỉ có mình tôi. Không kìm được liếc nhìn Tô Dung và Ân Kỳ, chỉ thấy hai nàng đang tùm tùm cười.

Có ai cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra không a.

Tôi thảm than trong lòng.

Trong lúc đang cật lực suy nghĩ với cái mớ hỗn loạn trong đầu, cảm giác sau lưng có người chọt đánh thức tôi. Vừa xoay lại đã bắt gặp phải khuôn mặt đỏ.

Chặc chặc... Túc tổng, cả ngày hôm nay tôi chạm mặt anh hơi bị nhiều rồi đấy. Hiện nhiên câu đầu tiên của anh chính là chỉ trích tôi:

"Tự động rời khỏi vị trí làm việc, cô thấy tự mình nên giải quyết thế nào đây, Âu tiểu thư?"- Túc Tụ Lâm trầm giọng.

"Xin lỗi, tổng giám đốc cứ trừ vào lương của tôi." - Thiết nghĩ cứ thẳng thắn nhận sai là được, tôi không hề do dự đáp.

Túc Tụ Lâm: "Rất nhanh gọn, cô không hề đưa lý do."

Tôi không hiểu là Túc tổng tán thưởng hay còn có ý gì khác, nhưng chắc chắn không thể là tán thưởng rồi, có cảm giác không giống..

Tôi mỉm cười: "Tôi biết tổng giám đốc không thích nghe lý do dông dài nên chỉ trực tiếp đưa ra hướng giải quyết."

Anh gạt đầu: "Được rồi, một tuần lương."

Một...tuần??

Tôi trợn ngược mắt, không phải là ngày mà là tuần hả? Ra tay cũng quá tàn độc rồi đó Túc tổng!!

"Thưa sếp, tôi thấy một tuần có phải là..." - Tôi ưỡn khuỷu phun ra mấy chữ. Tiền của tôi đừng vô cớ bay đi nhiều vậy chứ...

Anh nhìn tôi bằng ánh mắt "miễn bàn". Túc Tụ Lâm này rõ là có thành kiến với tôi, không biết tôi còn có thể trước mặt anh ta mà khách sáo được bao lâu nữa, thật tình!!!

6 giờ 35 phút...

Tôi về đến căn hộ của mình, lục lọi trong túi xách một hồi cũng không thấy thẻ phòng đâu, chợt nhớ ra là mình đã đưa cho tên đó lúc trưa, tôi đưa tay nhấn chuông.

"Tiểu Quỳnh! Em về rồi."- Hứa Quang từ trong nhà mở cửa ra, vui vẻ chào tôi.

"Anh có phá gì nhà em không thế?"- Tôi lướt qua anh, bước vào trong xem xét.

Hứa Quang nhần mặt đẩy cửa vào, vừa theo sau tôi vừa cất giọng: "Anh là dọn dẹp thay em, đừng suốt ngày nghĩ xấu bạn trai mình chứ."

Tôi bĩu môi: "Hứa thiếu gia, em đúng là có phúc mà."

Anh mỉm cười, cốc vào trán tôi một cái.

Lần này tha cho anh!

Tôi xoa trán tự nhủ, Hứa Quang kéo tôi vào phòng ăn, ắp xuống ghế. Ngơ ngác nhìn đồng thức ăn trên bàn, bày trí rất đẹp mắt, mùi thơm cứ thế xộc vào mũi làm tôi cảm thấy bụng đánh trống liên hồi.

Tất cả đều là do anh làm?

Sườn chua ngọt, cá sốt cà, cánh gà chiên, có cả canh chua nữa. Toàn những món tôi thích!

"Lau nước miếng đi, có thể ăn được rồi."- Hứa Quang ngồi ở ghế đối diện từ lúc nào, tùm tùm cười.

Tôi vô thức lấy tay quệt miệng. Nước miếng? Có sao?

Thời gian lãng phí chấp nhất anh tôi thả dành để cứu đói còn hơn.

"Anh mà khách sáo, hết thức ăn ráng chịu."

Hứa Quang đưa tay xoa mi tâm, bắt lực nói: "Em quả là khác người."

Anh nói sao cũng được.

Tôi tay phải gấp cá, tay trái cầm cánh gà gặm, sườn chua ngọt không lâu sau cũng bay vào bát hết. Không ăn nhiều trong thời gian này quả thực có lỗi với bản thân, nhà tôi không đâu lại có đầu bếp nấu ăn ngon thế này cơ mà, làm không công nữa chứ.

Đến khi cảm thấy bụng không còn chứa nổi, tôi buông đũa xuống bàn.

Hứa Quang cầm bát múc canh rồi đưa đến trước mặt tôi: "Uống canh đi."

Tôi cầm lấy cái bát uống sạch hết canh, vừa đặt bát xuống đã nghe giọng anh thăm dò: "Thấy sao nào?"

"No!" - Tôi tùy tiện phun ra hai chữ.

Hứa Quang sắc mặt khá buồn cười nhìn tôi.

"Em mà không no chính là ức chết anh!"

Tôi giả điên, nhép nhép miệng: "Anh có thể mở nhà hàng được rồi đấy."

Anh cong miệng cười, lập tức tỏ vẻ tự mãn: "Anh biết."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bạn trai đến nhà (2) - Kí ức xưa

Ăn uống xong xuôi, tôi nhìn Hứa Quang, cong môi thoả thuận: "Anh nấu ăn rồi, phần dọn dẹp còn lại để em."

Bê đồng bát đĩa đến bồn rửa, tôi bắt đầu xả nước. Tiếng nước ào ào cùng tiếng lách cách của sứ va chạm vào nhau cứ thế vang lên, trong đó bỗng lẫn vào cả giọng nói của Hứa Quang: "Anh ở đây được chứ?"

Tôi xém chút trượt tay làm rơi cái đĩa.

"Hửm? Sao cơ?"- Tôi quay đầu nhìn anh, nghi hoặc hỏi.

"Nhà em chắc còn phòng trống, không thì anh ngủ phòng khách cũng được."- Hứa Quang tự nhiên trả lời.

Nhưng ý tôi không phải vậy!

"Hứa Quang! Một nam một nữ ở chung nhà anh không cảm thấy bất tiện sao? Hơn nữa sẽ làm người khác hiểu lầm đó."- Tôi quát.

"Hiểu lầm thì sao? Máy thẳng đàn ông khác sẽ không ve vãn em"- Anh gạt đầu hài lòng.

Tôi biết mình cãi không lại anh, hơn nữa tôi cũng không phải là quan trọng người ta nghĩ gì về mình, đặc biệt là người ngoài, đành tạm thời đưa ra biện pháp không chế:

"Thứ nhất: Không được tùy tiện vào phòng em khi chưa được sự cho phép. Thứ hai: Hai chúng ta giữ khoảng cách với nhau ít nhất nửa mét. Thứ ba: Đến khi còn ở đây, việc ăn uống tất cả đều do anh lo. Nếu làm được thì OK!"- Dù sao Hứa Quang cũng không phải ở đây luôn, tôi rộng lượng cho anh tá túc vài hôm vậy.

Nhìn sang Hứa Quang, anh ra vẻ ngẫm nghĩ rồi cau mày: "Điều thứ nhất với điều thứ ba thì được, chỉ có điều hai là có chút vấn đề..."

Tôi tiếp tục rửa bát, cất giọng: "Anh nói thử xem"

Chỉ nghe thấy tiếng ghế bị đẩy ra, không lâu sau hơi thở quen thuộc phảng phất ngay bên cạnh tôi. Tôi hơi khựng, ngược nhìn anh, Hứa Quang cầm khăn khô lau số bát đĩa còn ướt mà tôi vừa rửa, ôn hoà nói: "Giữ khoảng cách, làm sao anh giúp được những lúc em cần chứ, tiểu thư."

Tôi nheo mắt suy nghĩ, ra thoả hiệp cuối cùng: "Khi nào giúp em thì được phá lệ."

"Tiểu Quỳnh!!"- Anh quát.

Tôi lùi đi luôn, mặc anh xử lí "hậu trường".

---oOo---

....

"Em thích anh."

Cuối cùng tôi cũng có can đảm nói với anh câu đó, can đảm nhìn thẳng vào mắt anh không chút lảng tránh. Anh lạnh lùng như vậy, giờ lại ngạc nhiên nhìn tôi, trong lòng có chút thoải mái, chứng tỏ anh đã bị lời nói của tôi tác động.

"Âu Thiên Quỳnh, em có biết mình đang nói gì không?"- Anh âm trầm hỏi tôi.

Tôi bình tĩnh trả lời: "Em biết." Tôi không muốn anh mãi mãi coi tôi là một đứa em gái, hơn nữa tôi muốn biết anh đối với tôi có tồn tại một thứ tình cảm nào khác không.

"Tôi chưa từng nghĩ đến."

Lòng tôi lúc bấy giờ đang căng như sợi dây đàn, bỗng nhiên chùng xuống lạ thường. Hoá ra cả nghĩ đến anh cũng chưa từng.

Bất giác được anh đang chăm chú nhìn tôi, khoé môi hơi cong lên...

Nụ cười này là sao? Trước giờ... Tôi chưa từng thấy anh cười. Có phải bộ dáng khi bị từ chối của tôi rất tức cười không? Hay là anh tưởng tôi đang đùa? Hay là...

Tôi chưa kịp nghĩ hết đã rơi vào vòng tay của người nào đó, mùi bạc hà dịu dịu từ người anh quanh quẩn nơi chóp mũi, tôi hơi ngây người, đứng im như phỗng. Giọng anh ôn hoà, như làn gió xuân thổi nhẹ qua tai tôi: "Tôi chưa từng nghĩ đến người nói câu này trước lại chính là em."

Khoé mắt cay cay, tôi vòng tay qua ôm chặt lấy anh. Làm tôi cứ tưởng...

"Vậy...vậy anh cũng thích em phải không?" Tôi ngẩn đầu nhìn anh.

"Ngốc, đối với em anh không chỉ đơn thuần là thích..."

Hơn cả thích, chính là yêu...

...

---oOo---

Cạch...Cạch!!

Bởi tiếng động nào đó, tôi giật mình tỉnh giấc, gió đêm se lạnh lùa từng đợt vào phòng. Tôi đưa mắt về hướng phát ra tiếng động, cánh cửa sổ va đập vào nhau, ánh trăng từ ngoài lặng lẽ chiếu vào căn phòng, cảnh tượng mờ ảo lại tuyệt đẹp.

Hoá ra là do tôi chưa cài chốt cửa sổ...

Tôi bước xuống giường, mở cửa ra ngoài ban công. Lại là một giấc mơ khiến tôi không thể ngừng việc suy nghĩ về nó, tất cả như chỉ mới xảy ra hôm qua, chân thật tựa chính kí ức của bản thân tôi vậy. Có phải trước đây... Người tôi yêu lại là một người khác? Rốt cuộc tôi đã lãng quên mất điều gì?

Chương 7: Ngày nghỉ cuối tuần

" Em... Hôm nay trời có bão à?"

" Trời rất đẹp, anh mới là có vấn đề."

Tôi dọn đồ ăn sáng ra bàn dưới ánh nhìn kì dị của Hứa Quang.

Anh kéo ghế ngồi xuống, nhìn bữa ăn sáng đầu tiên tôi làm cho anh. Trước giờ anh vẫn nghĩ là tôi không biết nấu ăn mà nhỉ.

" Thấy sao nào?" Tôi nhại lại câu hỏi của anh tối hôm trước.

" Chưa biết được... Anh sẽ cố gắng..."

Này, này! Ý gì đây?

Tôi cau mày:" Không cần phải cố gắng, anh không ăn được thì đừng ăn."

Hứa Quang cười, ngăn không cho tôi lấy đĩa trứng của anh lại:

" Anh đùa thôi!"

Tôi hừ một tiếng rồi đẩy tách cafe đến trước mặt Hứa Quang, dành cho mình ly sữa tươi không đường.

" Thực ra em rất chu đáo, nhớ được cả thói quen mỗi sáng của anh." Anh cầm quai tách lên ngắm nhìn, làn khói nóng nghi ngút cùng mùi hương đậm đà lan tỏa từ thứ chất lỏng màu nâu sẫm kia.

" Tiểu Quỳnh mà." Tôi cong môi hài lòng đoạn đưa sandwich lên miệng nhai.

Hứa Quang lặng lẽ ăn sáng cùng tôi, anh ăn nhanh hơn nên xong trước, không chịu đứng dậy mà cứ ngồi đó nhìn tôi uống sữa. Tôi thấy có chút không được tự nhiên.

" Anh nhìn gì thế?"

" Chỉ là cảm thấy chúng ta rất giống vợ chồng mới cưới, cùng nhau ăn sáng."

Hứa Quang đáp.

Tôi sững người, lúc sau mới phản kháng lại:" Nghĩ bậy gì đó, anh muốn chết hả??"

Hứa Quang:" Không đùa đâu, đối tượng anh muốn chăm sóc suốt đời luôn là em."

Anh dừng nghiêm túc như thế nữa có được không?

Tôi đánh trống lảng:" A...a... Em ăn xong rồi, hôm nay ngày nghỉ mà, em dẫn anh đi chơi."

Anh trả lời ngay:" Được."

Tôi:" Anh muốn đi đâu?"

Hứa Quang:" Sở thú."

Tôi:"..."

* * *

Trời trong nắng nhạt, tôi cùng anh đi dạo, trên tay cầm bó mía vừa mới mua được cho người bạn mới của tôi.

" Tiểu Đại!!! Chị đến đây a~"

Tôi chạy nhào về phía chuồng voi...

Phải, hiện giờ chúng tôi vẫn đang đi dạo trong sở thú.

"Tiểu Đại?" Hứa Quang nhướn mày nhìn tôi.

Tôi giờ khúc mía luồn vào trong khung sắt cho chú voi con kia.

"Ừm, là nó đó."

"Ha ha ha... Sao em lại gọi con voi bằng cái tên kì cục đó thế?" Hứa Quang phì cười.

"Này nhá, không ai cấm nên em có quyền." Tôi mặc kệ anh, tiếp tục chơi với "Tiểu Đại"

Tiểu Đại hươ hươ cái vòi, cuối cùng quần lấy cổ tay tôi, tôi không nhịn được nên đưa tay vuốt đầu nó. Thật sự rất dễ thương!

"Trời ạ, phải chi anh được làm con voi đó."

Tôi ngược lên, liền thấy anh nhìn Tiểu Đại bằng ánh mắt ganh tị. Hứa Quang cúi xuống thoả thuận: "Này, chú ăn thì ăn nhưng đừng chiếm tiện nghi của cô ấy nữa. Ta sẽ mua mía thêm cho chú."

Tôi bật cười ha ha, không thể tin được anh lại muốn bàn việc làm ăn với một con voi.

Sau đó, chúng tôi còn đi "thăm hỏi" rất nhiều loài khác nhau. Khỉ, gấu, sư tử, cọp, trăn...vv.... Lần lượt các em ấy đều có biệt danh do tôi đặt. Hứa Quang đi theo sau cũng chỉ biết bó tay. Chơi đến giữa trưa, anh mới mở lời đề nghị:

"Đi ăn trưa đi. Nhà hàng nào em thích ấy."

"Ở đây có nhà ăn dành cho du khách đó, vào thử đi." Tôi dán mắt vào cái bản đồ.

Hứa Quang: "Đưa cho anh."

"Không thích!" Tôi nhăn mặt.

"Chuyên gia mù đường ạ, anh không muốn chúng ta bị lạc đâu." Hứa Quang nhân lúc tôi muốn cãi lại, giật phắt cái bản đồ.

Tôi không được cam tâm cho lắm, đi theo chỉ dẫn của anh, cuối cùng cũng đến được cái nhà ăn đó.

"Em ở đây đi, có vẻ đông lắm." Hứa Quang cau mày nhìn vào bên trong.

"VẬY MUA RA NGOÀI ĐÂY, LÚC NÀY EM THẤY MỘT CHỖ CÓ THỂ NGỒI ĂN ĐƯỢC ĐÓ." Tôi đáp.

Hứa Quang gật đầu: "Được rồi, em muốn ăn gì?"

Tôi: "Ừm, em muốn ăn shushi cá hồi, mì Ý, một cây kem socola nữa."

Anh mỉm cười, bảo tôi ra chỗ nào đó mát mẻ đứng đợi, còn kĩ càng dặn chỉ trong khu vực này, không được ra khỏi phạm vi bán kính 100m

Tôi thấy anh xem tôi cứ như trẻ con. Dù sao vẫn còn có bản đồ, tôi cũng không phải mới vào đây lần đầu tiên.

Quanh quần một hồi, tôi phát hiện ra gần đó có một đại sảnh với các cột trụ màu trắng, bên dưới còn được lát gạch đen rất sạch sẽ, không ngần ngại liền chạy đến đó chơi. Càng đến gần, tôi chợt phát hiện ra người đàn ông cùng một phụ nữ đang quần quít, ôm hôn nhau đằng sau bức tường kia. Theo như phản xạ tôi tất nhiên sẽ tránh xa nơi đó, không ngờ còn có người làm vậy ở nơi công cộng... Còn là sở thú nữa chứ!

Tôi rợn người, chợt thấy lỗ chân lông khắp thân dựng đứng lên hết. Chỉ là, người đàn ông đó trông có vẻ rất quen. Hình như...

Tôi không bỏ đi mà ngược lại càng tiến gần hơn, càng cảm thấy người đó quen thuộc. Là... Túc-Tự-Lâm?!

Tôi tròn trĩnh mắt.

Cạch!

"Ai đó!"

Người đàn ông ngừng động tác lại, nhìn về phía tôi.

Đúng là Túc Tự Lâm rồi..

Tôi đứng yên như pho tượng, cảm giác như bị dồn nén thứ gì đó ở lồng ngực, khó chịu vô cùng.

Anh nhìn tôi, gương mặt không chút đổi sắc. Trái lại cô gái trong vòng tay anh lại có vẻ mất hứng." A Lâm, cô ta là ai vậy? Thật phiền quá."

" Xin...xin lỗi! Tôi đi ngay." Tôi vội xoay người bước đi, phía sau vẫn còn nghe loáng thoáng hai người họ nói chuyện:

" Anh, cô ta không phải bạn gái cũ của anh chứ?"

" Anh không biết cô ta!"

Tôi cố đi nhanh hơn, mỗi bước chân như đang bước đi trên gai nhọn, cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác này. Đây gọi là...đau lòng sao? Tại sao tôi lại đau lòng chứ?

" Tiểu Quỳnh! Tiểu Quỳnh, em đi đâu vậy, anh đã rất lo đấy. Bị lạc phải không?"

Ai đó từ xa chạy lại, hình như là giọng của Hứa Quang. Tôi cúi đầu không đáp.

" Có chuyện gì? Mau nói cho anh biết."

Tôi:" Không có, chúng ta đi ăn đi!"

Tôi khoác tay anh: " Chỗ kia có một thảm cỏ, có cả băng ghế nữa, ăn ở đó!"

Hứa Quang nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu, nhưng chắc chắn anh không biết được rồi, từ nhỏ tôi đã rất giỏi che giấu mà.

Chúng tôi vừa ngồi ăn vừa nhìn ngắm mây trời. Thật ra tôi cũng không biết anh có giống tôi không, chỉ là hiện giờ tôi đang làm thế.

" Hứa Quang."

" Ừm"

" Anh có biết em thích nhất là màu gì không?"

" Xanh." Hứa Quang từ tốn trả lời.

Tôi mỉm cười." Phải rồi, chỉ cần là màu xanh thì em đều thích. Màu xanh da trời tượng trưng cho sự tự do, em thích nó vì em thật sự rất ghét gò bó. Màu xanh lá cây lại tượng trưng cho sức sống, em thích nó vì sức sống mạnh mẽ, không bao giờ hủy diệt được, cho dù bị hủy diệt cũng sẽ hồi sinh. Ngay cả sa mạc khắc nghiệt nhất cũng có loài cây là xương rồng đang tồn tại..." Tôi dời mắt sang hướng khác, tiếp tục:"... Em đã từng cảm thấy em rất giống như thế, có tự do và sức sống, là một người rất mạnh mẽ. Nhưng... Bây giờ lại cảm giác bản thân đang đi vào ngõ cụt, rất ngột ngạt, cảm giác không còn chút sinh lực... Mâu thuẫn lắm phải không?" Ngay cả chuyện mình đang muốn nói gì, tôi cũng không xác định được.

Hứa Quang không đáp, chỉ là thu dọn đồ rồi kéo tay tôi đứng dậy.

Tôi ngăn người nhìn anh.

" Chúng ta đi!"

" Đi đâu?"

" Tâm trạng không tốt, tất nhiên là tìm cách giải tỏa rồi."

Điểm đến tiếp theo của chúng tôi chính là khu trung tâm giải trí...

Ở thành phố A, khu trung tâm giải trí lớn nhất chính là Funny Days.

Rầm, rầm, rầm!!

Tôi cầm cái búa nhựa đánh mạnh vào mấy con chuột đang thò đầu ra từ lỗ này sang lỗ khác. Nói thật, Âu Thiên Quỳnh không sợ trời, không sợ đất, chỉ có chuột là kẻ thù truyền kiếp. Tôi không đánh được chuột thật thì trút giận lên mấy bé chuột giả này vậy.

Tên ten!!

1500 điểm... Tôi phá luôn kỉ lục của người dẫn đầu.

" Phá kỉ lục... Em đập xem hư cái máy luôn rồi, coi như là nó biết điều. Hừm, hừm..." Hứa Quang sau một hồi cầm nín cuối cùng cũng lên tiếng được.

Tôi cười:" Em muốn đưa xe."

...

YOU LOSE!

"A aaa!! Khó chơi quá, khó khăn lắm mới tới màn hai vậy mà..."

Tôi trân trối nhìn cái máy.

"Em chơi tệ quá." Hứa Quang chắc lưỡi.

Tôi:" Anh có giỏi thì chơi đi!"

Hứa Quang:" Máy cái trò trẻ con này cần anh ra tay nữa sao?"

Miệng thì nói vậy nhưng anh vẫn leo lên xe ngồi.

Thực không ngờ anh lại dễ dàng đến vậy đã qua vòng một, tiến tới vòng hai.

"Cẩn thận! Phía trước có vật cản!" Tôi la lớn.

Anh vẫn rất bình tĩnh quan sát, gạt cần số rồi đạp ga.

Haizz, không lừa được anh rồi.

Tôi vẫn không bỏ cuộc:" Rẽ trái, rẽ trái!"

Hứa Quang xoay vô lăng rẽ sang phải.

"Rẽ phải, tiếp tục rẽ phải!"

Anh xoay vô lăng, rẽ sang bên trái.

Rầm, ầm..

Tén, tèn, ten...

YOU LOSE!

Trên màn hình hiện lên hai từ đó, đủ để biết sắc mặt Hứa Quang lúc này thế nào.

"Ha ha ha ha..." Tôi nhin cười không nổi, trong một lúc tuôn trào hết ra.

"Em chơi gian!" Anh nấp máy miệng tuôn ra một câu.

Tôi vẫn tiếp tục cười, cố nặn ra chữ để trả lời:" Tại anh không tin em đấy chứ."

Hứa Quang cau mày, chỉ về phía nào đó.

"Hả?" Tôi lau nước mắt. Cái này đúng là cười đến độ chảy cả nước mắt ra luôn mà.

"Bóng rổ, dám không?"

Tôi nhìn về hướng tay anh đang chỉ. Cái máy có một ngăn là bóng, trên phía cao cao đối diện là rổ lưới để thả bóng vào, có lẽ là thuật lại trò chơi bóng rổ, cơ mà cái này có vẻ đơn giản hơn, chỉ là thả bóng vào thôi.

"Em sợ anh à! Chơi thì chơi."

"Được, người thua phải làm theo lời người thắng."

Hứa Quang bỗng trung ra nụ cười đắc ý.

Tôi đồng ý luôn, trò này đòi hỏi thiên về sự khéo léo, tôi hơn anh là cái chắc.

"Hãy, hãy..." Tôi ngấm thật chính xác rồi thả banh vào rổ.

Một trái, hai trái...

Bốn, năm trái...

"Ha ha, anh thấy em lợi hại chưa hả?" Tôi nhìn sang Hứa Quang.

Cái gì??

Anh mỉm cười, đem từng trái banh ném vào rổ một cách dễ dàng. Hình như không phải nhắm kỹ, anh ném rất chính xác, không trật quả nào. Hơn nữa... Sao tôi thấy khoảng cách giữa anh và cái lưới khá gần...

Vội lại... Hứa Quang từng nói lúc cấp ba anh từng là cầu thủ bóng rổ mà! Sao tôi lại quên bém mắt chứ?!

"Hứa Quang! Với chiều cao hơn 1m8 và cả môn sở trường của anh... Rõ là không cho em cơ hội thắng!" Tôi hét.

"Anh không có ép em." Hứa Quang vừa ném bóng vừa cất giọng trên tôi.

Còn nói là không ép tôi? ==

Kết quả chắc ai cũng đoán ra, tôi thua một cách thảm hại, nhìn anh giơ tay hình chữ V chiến thắng. Cuối cùng, anh lại đưa ra một yêu cầu khá "đơn giản"

"Làm mặt xấu cho anh xem đi."

"Đi?"

"Nhanh lên!" Anh cười.

Tôi nhăn mặt: "Không, em vốn xinh đẹp rồi, không làm mặt xấu được."

Hứa Quang: "Ha ha, em đáp ứng được yêu cầu của anh rồi đấy."

Lại bị anh lừa rồi.

Tôi cầm nín nghĩ thầm.

"Tiểu Quỳnh, dù sao đi nữa, anh vẫn thích khuôn mặt lúc em cười hơn. Cho nên... Nhất định phải luôn vui vẻ, có thể hứa với anh không?"

"Anh nói gì vậy, em vẫn luôn vui vẻ mà." Tôi bĩu môi, tránh ánh mắt nóng bỏng của anh đang nhìn mình.

"Yêu cầu của anh đấy, em thua nên phải chấp nhận." Hứa Quang đáp.

"Cái gì chứ? Chẳng phải em đã thực hiện yêu cầu của anh rồi sao?"

"Anh chỉ nói người thua phải thực hiện yêu cầu của người thắng, đâu có nói là thực hiện bao nhiêu yêu cầu."

Tôi không cam tâm nhìn anh, nhưng mà... Hứa Quang rất hiểu tôi, trong chốc lát đã thay đổi tâm trạng tôi rất nhanh, cảm giác khi bên cạnh anh tôi sẽ không cần phải lo lắng bất cứ chuyện gì.

"Em hứa." Tôi bất giác mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chạm mặt ở công ty

Sáng thứ hai, tôi được sự "chiếu cố" của Hứa Quang mà nằm vật vã trên ghế sofa, nhắc người không nổi.

5h sáng...

Anh chính là lời tôi xuống giường, phá tan giấc ngủ ngàn vàng...

Anh chính là khiến tôi phải ngược đãi thân xác suốt một tiếng đồng hồ...

Cái cảnh này tôi thật không kham nổi, đã bao lâu làm con sâu lười. Dậy sớm tập thể dục... Cái ý nghĩ chưa bao giờ có cơ hội len lỏi vào trong não của tôi a.

" Mau nhắc người dậy đi tắm, anh làm đồ ăn sáng sắp xong rồi."

Tôi lết xuống sàn, lười biếng than:" Một quá rồi, cái gì mà chạy bộ quanh khu chung cư 5 vòng chứ, anh có biết nó rộng bao nhiêu không hả! Trước khi xuống tầng trệt còn bị anh kéo ra khỏi thang máy, leo cầu thang xuống 5 tầng lầu. Em cả người cũng không nhắc nổi rồi."

Tôi làm cho anh nguyên một tràng dài, cuối cùng lại thấy anh quay sang nhìn tôi từ lúc nào, ánh mắt đặc biệt quan tâm. Đang cau mày không biết anh muốn gì trò gì thì Hứa Quang đã kịp đến gần, ngồi xuống ngang với tôi:" Nếu em không tự vào phòng tắm được thì để anh giúp, không cần phải miễn cưỡng."

Tôi mấp máy miệng:" Anh...anh dám? Đã giao ước là giữ khoảng cách a, tránh xa em nửa mét!"

Hứa Quang cười:" Anh đang giúp em mà, những lúc này anh được quyền phá lệ đúng không?"

Tôi đứng phắt dậy:" Không cần, em tự xử được hết." Còn vịn vẹo vài cái ra về khỏe mạnh trước mặt anh:" Tập thể dục buổi sáng đúng là có lợi, haha..." Nói xong câu đó, tôi vọt luôn vào phòng.

...

Vẫn phòng quản lý vẫn như thường lệ, chưa vào giờ làm là ồn ào náo nhiệt tiếng tám chuyện của mấy chị em, tôi đi từ ngoài vẫn còn nghe thấy được, nhưng kì lạ ở chỗ thế này:

" Chào mọi người!"

Sau câu đó của tôi thì cả phòng im bật, một con muỗi nghênh ngang lượn qua, tôi giờ tay đập một cái.

Clap! clap, clap clap...

Ủa, tôi mới đập muỗi có một cái thôi mà. Ở đâu ra nhiều thứ tiếng đó thế?

" Chúc mừng ngày đầu tiên đi làm, Âu trợ lí."

Chị Nguyên- trưởng phòng quản lý tươi cười nhìn tôi. Tôi khó hiểu, quan sát khắp phòng, những cánh tay tạo ra tiếng vỗ giòn tan vừa hạ xuống, Tô Dung đã chạy đến kéo tay tôi nũng nịu:" Trợ lí Âu, sau này cô hãy chiều cổ cho tôi, nói vài lời tốt đẹp trước mặt tổng giám đốc giúp tôi nhé..." Ngừng ở đoạn đó, cô nàng lừ mắt nhìn khắp phòng:" Các người định nói thế chứ gì!?"

Trước đó, bọn người trong phòng định kéo đến chỗ tôi lập tức đình chỉ bước chân, ngượng ngùng cười.

" Khoa...khoan, mọi người đang nói cái gì thế?" Tôi còn không biết lúc này mình ngu ngơ đến mức nào.

" Tiểu Quỳnh, cậu đừng đùa nữa, Túc tổng thăng chức cho cậu làm trợ lí từ tuần trước, không nhớ à?" Ân Kỳ lên tiếng sau cái nháy mắt của Tô Dung.

Khi chữ cuối cùng lọt vào tai, đại não tôi dường như nổ ầm một tiếng, hoàn toàn bất động.

"Tiểu Quỳnh? Tiểu Quỳnh!!!" Tô Dung nhận ra sự bất thường của tôi, gọi to.

"Hả?" Tôi giật mình, hoàn hồn. Khó khăn quay qua hỏi Tô Dung: "Cậu nói.... thăng chức?"

"Này, Tiểu Quỳnh...." Ân Kỳ cau mày: "Chẳng lẽ cậu chưa biết?"

Mọi người trong phòng lập tức như phản xạ có điều kiện quay sang nhìn tôi như nhìn con mèo, ánh mắt lộ rõ vẻ khó tin...

Tôi lắc đầu...

"Thật?" Tô Dung tròn mắt nhìn, miệng há to như sắp rớt.

Gật đầu.

Cả phòng im lặng..

"CẬU ĐANG ĐUA HẢ???" Tô Dung vặn volume lên mức to nhất, hét như cháy nhà.

Tôi vội vàng cách xa cô nàng ba mét, mẹ ơi, tai con thủng rồi!

Cơ mà người nên ngạc nhiên không phải là tôi sao? Tại sao bây giờ đến lượt mọi người nhìn tôi như thấy quái vật ngoài hành tinh thế? ="

Sau hồi yên ắng, tôi mới nghe được giọng nói khá bình tĩnh của Ân Kỳ:

" Dù sao bây giờ cậu cũng biết rồi, mau thu dọn đồ vào văn phòng riêng của tổng giám đốc đi, chi tiết thì cậu cứ hỏi anh ấy."

Tôi thấy có lí, thất thủ đi đến chỗ ngồi cũ của mình thu dọn đồ đạc, Ân Kỳ lấy cho tôi một cái thùng giấy để bỏ các vật dụng linh tinh vào, Tô Dung đứng một bên sắp xếp lại văn kiện trong hộp bàn hộ tôi.

Việc di dời qua văn phòng của tổng giám đốc kết thúc sau 15"

Tôi mệt mỏi ngồi xuống chiếc sofa màu đen. Từ bây giờ phải làm việc cùng phòng với Túc Tụ Lâm... Nghĩ đến đó thôi đã cảm thấy không ổn chút nào.

Bíp, bíp...

Tiếng chuông điện thoại trong phòng vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi, tôi chân chừ bước đến. Dù sao bây giờ cũng là trợ lý tổng giám đốc, những cuộc gọi thế này nên giúp sếp của mình xử lí, tôi nghĩ rồi nhấc máy:

" Alo, bộ phận quản lí công ty R xin nghe."

" Cô là ai? Túc Tụ Lâm có ở đó không? Tôi muốn gặp anh ấy." Đầu dây bên kia vang lên giọng của một phụ nữ, tôi cảm thấy có chút quen nhưng nhất thời không nhớ nổi.

" Xin hỏi, cô là..."

" Tôi là bạn gái của anh ấy. Mau gọi A Lâm đến đây gặp tôi."

Tôi bất giác nhíu mày, có lẽ là cô gái hôm trước đi cùng với anh. Có điều... Trường đây là đâu chứ? Công ty là nơi làm việc, đâu có chỗ cho ba cái mối quan hệ riêng tư này.

" Hiện giờ Túc tổng chưa đến công ty, có gì xin cô hãy trực tiếp liên hệ với anh ấy."

" Nhưng tôi không liên lạc được với A Lâm!"

Đó là việc của cô...

" Tôi sẽ nhắn lại với Túc tổng." Tôi để lại câu nói đó rồi cúp máy.

Chuyện của Túc Tụ Lâm, hết lần này đến lần khác mắt tôi đều thấy, tai tôi đều nghe được, thật không thể hiểu nổi!

Cách...

Tiếng động phát ra từ bên ngoài, Túc Tụ Lâm đẩy cửa bước vào. Hôm nay anh mặc một bộ comple màu đen chỉnh tề, dáng người cao cao, khuôn mặt tuấn tú cùng đôi mắt lãnh đạm như thường lệ. Túc Tụ Lâm tuấn tú, đẹp đẽ nhưng lúc nào cũng toát lên vẻ lạnh lùng, xa cách. Chỉ sợ khi có cơ hội đến Bắc cực, anh còn nhận được sự ưu ái của chim cánh cụt và cả sự chào đón nồng nhiệt từ bầy gấu tuyết nữa ấy chứ...

Tôi nghĩ thầm trong đầu, mặc cho trí tưởng tượng bay cao bay xa.

Anh ngồi vào bàn làm việc, dường như không có phản ứng gì trước sự hiện diện của tôi. Dù sao anh cũng là người "khai mạc" ra chuyện này, nội dung chắc phải nắm vững trước tôi rồi, cũng không có gì lạ.

" Tổng giám đốc, vừa rồi có một cô gái gọi điện đến công ty. Cô ấy bảo tôi chuyển lời là muốn gặp anh."

Túc Tụ Lâm vẫn điềm nhiên:" Là ai?"

Tôi:" Hình như là bạn gái của anh."

Anh liếc nhìn tôi một lúc, sau đó mới trầm giọng:" Tên gì?"

Nghe câu hỏi này mà không thấy kì mới lạ. Bạn gái anh ta còn không biết tên, sao lại hỏi tôi chứ?

" Túc tổng, anh làm khó tôi rồi."

Túc Tụ Lâm thoải mái tựa ghế:" Tôi không phải chỉ quen một người."

Tôi cứng họng...

Ý là... Anh ta không chỉ có một người là bạn gái sao, có phải không đây? Tôi đúng là bị vẻ bề ngoài đó đánh lừa, Túc tổng đích thực là một tay lẳng nhăng. Trước giờ đây vốn là loại người tôi cực ghét!

" Còn nữa..."

" Vâng?" Tôi cay đắng mỉm cười.

" Gặp cấp trên, câu đầu tiên phải là chào hỏi. Sau này trợ lý Âu nên rút kinh nghiệm " Anh lạnh lùng nói.

Bây giờ tôi mới cảm thấy linh cảm của mình thật chuẩn xác, ngày tháng sau này ở công ty... Tôi thật không dám tưởng tượng.

" Tổng giám đốc, tôi có thể hỏi anh một câu không." Trước hết, nên giải tỏa thắc mắc của bản thân trước, mọi chuyện sau này hẵng tính.

" Nói đi." Túc Tự Lâm đáp.

" Tôi được thăng chức thành trợ lý của anh từ lúc nào vậy?"

Anh cười nhạt:" Lúc cô rời khỏi cuộc họp hôm thứ bảy mà không có lý do."

Tôi toát mồ hôi lạnh.

" Vậy tại sao lại chọn tôi làm trợ lý của anh, chẳng phải trước đó trợ lý Băng đã làm rất tốt sao? Cô ấy đâu rồi?"

Khuôn mặt Túc Tự Lâm vì câu hỏi đó của tôi mà trở nên thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tôi tuyệt đối không để mất em

Tôi chán nản đưa muỗng com vào miệng trước ánh mắt kì lạ của hai người đối diện kia. Không sai, đi với tôi vẫn luôn là Tô Dung và Ân Kỳ, họ hình như ngầm nghĩa tôi chán chường xong mới chịu lên tiếng.

Tô Dung nôn nóng hỏi trước:" Sao rồi, cậu hỏi vụ đó chưa? Sếp trả lời ra sao?"

Tôi nén thở dài:" Sao gì mà sao? Tôi đang hận bản thân mình muốn chết đây này, đáng ra lúc đầu không nên hỏi câu đó!"

Ân Kỳ với Tô Dung mặt ai cũng đờ ra, câu nói vừa rồi của tôi có gì khó hiểu sao?

" Tiểu Quỳnh, cậu là đang nói đến chuyện gì thế?" Ân Kỳ chau mày.

Tô Dung:" Hỏi một đằng, trả lời một nẻo, bọn tôi làm sao tư duy được đây?"

Tôi chớp chớp mắt, hoá ra họ không hiểu thật. Hôn nữa...tôi dường như quên mất phần cốt truyện mà cứ thế phát biểu cảm nghĩ rồi.

Tôi bắt đầu thuật lại toàn bộ câu chuyện lúc sáng cho hai cô nàng nghe...

Ân Kỳ gật gù:" Chuyện cậu được thăng chức hôm thứ bảy tuần trước bọn tôi cũng rất sốc, cơ mà trọng điểm là nguyên nhân trong đó kìa."

Tô Dung:" Phải rồi, việc tổng giám đốc đột nhiên trọng dụng cậu, trợ lý Băng ngày hôm đó cũng bị anh ta quyết định thay thế. Bọn tôi đúng là mù mờ toàn tập."

Nghe hai người này nói chuyện liên tục trúng chỗ ngứa ngứa trong lòng tôi.

" Vấn đề ở đây là tôi chỉ được hỏi anh ta một câu thôi, đáng lẽ lúc đầu nên hỏi về nguyên nhân và chuyện của trợ lý Băng mới phải, nhưng lúc đó tôi lại... Haizz!"

Tô Dung lại ngo người, Ân Kỳ bên cạnh bắt đầu phân tích:

" Có nghĩa là... Cậu xin sếp tổng cho phép cậu được hỏi anh ta một câu, ban đầu cậu đang thắc mắc về chuyện mình được thăng chức từ lúc nào, lúc hỏi xong rồi, Túc tổng cũng đã trả lời thì cậu mới nhớ ra vấn đề quan trọng. Có điều Túc tổng lấy lý do chỉ hỏi một câu của cậu để không trả lời câu hỏi thứ hai. Tôi nói đúng không?"

Tôi gật đầu.

Tô Dung như được khai phá ra chút gì đó, bắt đầu bùng nổ:" Có vấn đề!! Nhất định có vấn đề rồi! Có khi nào..." Cô nàng bắt đầu làm bộ dáng trên mây:" Tổng giám đốc có ý gì với cậu rồi không?"

" Không đời nào!" Tôi phản bác.

"Sao cậu dám chắc như thế? Nếu thật thì đây chính là cơ hội tốt, cậu tìm được một người đàn ông giàu có, đẹp trai, không cần phải hy sinh tuổi xuân cho công việc văn phòng nhàm chán nữa." Tô Dung gật gù.

"Tớ không phải mẫu người của anh ta, hơn nữa... Nói cho các cậu biết, tớ có bạn trai rồi." Tòì đành khai thật để tránh dư luận không đúng.

"CÁI GÌ?? ẬU THIÊN QUỲNH CẬU CÓ BẠN TRAI RỒI!?" Với độ la làng cực kỳ khủng bố của Tô Dung, tôi chỉ hận mình không tìm được cái lỗ nẻ nào để chui xuống đất trốn. Đây là phòng ăn mà, đông người quá trời luôn a~

Ân Kỳ tuy không làm quá như Tô Dung nhưng cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi.

Cái gì chứ? Tôi không có bạn trai được sao? ==

Không biết từ lúc nào, tôi bắt đầu trở thành tâm điểm chú ý của mọi người. Tô Dung thật là!! Cả hai lần đều giúp tôi trở thành người nổi tiếng..

Bỗng dưng thấy lạnh sống lưng, Tô Dung, Ân Kỳ cùng tất cả nhân viên trong phòng ăn bỗng hướng về phía nào đó mà trở mắt. Tôi xoay người lại xác định vật thể khiến mọi người chú ý ghê gớm đó là gì...

Túc Tự Lâm đứng ở trước lối ra vào, khuôn mặt u ám, sải bước đến chỗ tôi.

"Trợ lý Âu, đi cùng tôi bàn hợp đồng với đối tác." Anh lạnh giọng, kéo tay tôi đi.

"Tổng giám đốc, từ từ đã..." Tôi xém chút vì lực kéo đó mà trượt chân, Túc Tự Lâm.. Anh ta chưa bao giờ thô bạo thế này.

...

Đi đến hành lang tầng trệt, tôi vì đau nên hất tay Túc Tự Lâm ra. Anh quay sang nhìn tôi, ánh mắt phức tạp. Đôi mắt mà tôi thường thấy ở anh luôn lãnh đạm, phong thái tôi thấy từ anh chính là ung dung, điềm tĩnh, tất cả thay đổi trong thoáng chốc khiến tôi hoang mang, có thật Túc Tự Lâm và người đàn ông trước mắt tôi là một? Vì sao lại khác xa đến thế...

"Tổng giám đốc, anh..."

"Cô không nhớ tôi là ai..." Túc Tự Lâm dường như đang cố gắng kìm chế cảm xúc nào đó." Giờ thì hay rồi, cô đã tìm được người đàn ông khác, càng không cần nhớ nữa... Có đúng không!"

Tôi lặng người nhìn anh, trong lòng dậy lên cơn thủy triều không biết từ đâu ập tới. Từng lời anh nói tôi đều mơ hồ thậm chí không hiểu, nhưng lại cảm thấy như bị oan ức, khó chịu vô cùng.

"Túc tổng, anh nói chúng ta đi bàn hợp đồng với đối tác mà, có cần tôi về văn phòng chuẩn bị gì không?" Tôi nghiêm túc cất giọng.

Túc Tự Lâm tay nắm thành quyền, rồi lại mở ra, thanh âm trầm trầm tiếp tục truyền đến tai tôi: "Tôi tuyệt đối không để mất em."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Bàn việc làm ăn

Người ta thường nói, một khi người đàn ông yêu sâu sắc một cô gái thì anh ta sẽ có tư tưởng chiếm hữu rất mạnh. Nếu không thì đó chỉ là anh ta cố kìm nén hoặc chưa bộc lộ ra...

Với Túc Tự Lâm, tôi và anh chỉ được xem là quen biết sơ theo kiểu quan hệ cấp trên và cấp dưới, tại sao hết lần này đến lần khác đều khiến tôi có cảm tưởng như quan hệ của chúng tôi không hề đơn giản như vậy. Ngược lại khá giống với kiểu quan hệ nam nữ...

Tôi cố gạt đi mọi suy nghĩ linh tinh trong đầu, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh trong phút chốc biến dị thành giận dữ kia, thận trọng hỏi: "Túc tổng, có phải anh nhận nhầm người rồi không, hay tôi khá giống với người bạn nào đó của anh chẳng hạn?"

Túc Tự Lâm đã bình tĩnh hơn, chưa chút cười: "Em nghĩ tôi có khả năng sẽ nhầm em với ai khác sao? Âu Thiên Quỳnh, tôi thực sự cũng rất mong mình nhìn lầm..."

Không hiểu sao khi nhìn thấy nụ cười đó, ngực trái tôi bắt đầu hơi nhói. Hình như trước đây tôi cũng đã từng nhìn thấy nụ cười này từ một người nào đó mà tôi không nhớ rõ. Thật ra tôi biết bản thân mình rõ là có vấn đề, từng cử chỉ, hành động, lời nói của Túc Tự Lâm đều khiến tôi có cảm giác khá thân thuộc...

"Đừng nghĩ nữa, nếu có thể nhớ thì em đã nhớ ra lâu rồi, tôi chỉ muốn xác định có phải em cố ý vờ như không nhớ tôi là ai không, nhưng xem ra không phải." Túc Tụ Lâm bỗng dịu giọng trở lại. Đường như nghĩ đến điều gì khác, đôi mắt đen thâm trầm của anh chợt lóe lên tia sáng kì lạ, sau đó chủ động sai bước đến gần tôi.

Tôi hơi giật mình trước hành động bất ngờ của anh, bất giác lùi ra sau vài bước... Bàn tay Túc Tụ Lâm nhanh chóng tóm lấy vai tôi, không cho tôi có cơ hội né tránh.

"Túc tổng! Anh...anh đang làm gì vậy!? Mọi người sẽ hiểu lầm đó!" Tôi hơi hoảng, đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ sợ rằng người trong công ty đi ngang qua sẽ trông thấy cảnh tượng này.

Túc Tụ Lâm nhìn thấy phản ứng của tôi thì cau mày: "Em vẫn như vậy, luôn quan tâm đến cái nhìn của người khác." Anh buông tay ra khỏi vai tôi, xoay người đi đến chỗ thang máy, không quên bỏ lại sau lưng một câu: "Lên văn phòng của tôi nói chuyện!"

Còn có chuyện gì nữa đây??

Tôi thật sự cảm thấy đầu óc của mình lúc này cứ rối mù, tại sao kể từ lúc trở về từ nhà ăn nhân viên thì mọi chuyện lại tiến triển thành ra thế này, đúng là không đầu vào đâu!

"Âu Thiên Quỳnh!" Giọng của Túc Tụ Lâm bỗng vang lên khiến tôi giật mình, anh vẫn đang đợi, tôi đành thở dài một tiếng rồi vội vàng chạy vào trong thang máy.

* * *

"Oa...." Ngáp ngáp dài được một hồi, tôi quyết định nhắc người ra khỏi bàn làm việc, văn phòng Tổng giám đốc hiện giờ chỉ còn lại mình tôi...

Túc Tụ Lâm giữa chừng đã nhận được một cuộc gọi thông báo họp nội bộ gấp ở chi nhánh chính của công ty nên phải đi ngay... Cũng không biết bao lâu nữa mới về.

Đúng lúc đang nghĩ ngợi vẩn vơ, điện thoại trên bàn bỗng kêu réo liên hồi, tôi cầm lên xem thử số máy gọi đến, quả không ngoài dự đoán.

"A lô, em đây!"

"Tiểu Quỳnh, có làm phiền em đang làm việc không?" Người bên kia có chút ngần ngại

Tôi bất giác mỉm cười: "Anh hỏi thừa thật, dù sao cũng đã gọi rồi, còn sợ phiền gì nữa?"

"Nghe giọng nói là biết tâm trạng em không tệ, lần này có vẻ như anh không đắc tội rồi!" Giọng anh đầy ý cười, hỏi: "Em đã ăn uống gì chưa?"

"Chưa, haizz! Bây giờ em đang phải ôm bụng đói đây." Tôi bỗng không kìm được ý nghĩ muốn trêu chọc anh, ai bảo gọi ngay vào lúc tôi đang buồn chán làm gì?

"Tốt rồi, cũng may là anh có chuẩn bị cơm trưa ở nhà, anh mang đến công ty cho em nhé! Em làm việc ở bộ phận quản lí đúng không? Tầng số mấy?" Hứa Quang liên tin là thật, cứ như là câu trả lời của tôi vừa đúng với ý anh vậy. Nghe anh hỏi dồn dập, tôi bắt đầu dờ khóc dờ cười.

"Thôi, thôi, em đùa đấy! Anh có cần phải tỏ ra dễ gạt như vậy không?" Tôi đành phải lật tẩy chiêu trò trẻ con của mình.

"..."

"Hứa Quang?" Anh đột nhiên im lặng khiến tôi không khỏi kì lạ. Giận rồi ư? Anh đâu phải người nhỏ mọn như vậy.

Đầu dây bên kia cuối cùng cũng truyền tới tiếng thờ dài, giây tiếp theo, cánh cửa bên ngoài văn phòng Tổng giám đốc bật mở, người vừa xuất hiện đằng sau cánh cửa khiến tôi giật mình, xém nữa làm rớt luôn cái điện thoại trong tay.

"Hứa Quang!?" Tôi lại một lần nữa hét tên anh.

Người kia buông điện thoại xuống, mỉm cười nhìn tôi, khiến tôi có cảm tưởng như nụ cười trên môi anh chưa bao giờ tắt vậy.

"Em đùa như thế không sợ anh mất công đi một chuyến thật sao?" Hứa Quang thong thả đi vào phòng, trên tay còn cầm theo một cái túi vải màu trắng có hoa văn hình gấu trúc. Nếu tôi không lầm thì cái đó là túi đựng hộp cơm giữ nhiệt mà tôi cất trong tủ bếp ở chung cư... Anh thật sự đưa cơm đến cho tôi ư? Trong lòng không kìm được có chút cảm động, có điều...

"Anh làm cách nào mà vào được đây vậy??" Biết là nó không liên quan chút nào đến câu hỏi trước đó của anh, nhưng đối với tôi đây mới là vấn đề trọng tâm

"Anh nói rằng muốn gặp bạn gái của anh- Âu Thiên Quỳnh, thế là người ta liền dẫn anh lên đây." Hứa Quang đặt túi vải có hoa văn hình gấu trúc xuống bàn, ngón trỏ và ngón giữa tiện thể quét xuống mặt bàn kính rồi xoa xoa vào ngón cái. Động tác này của anh làm sao tôi có thể không biết? Anh đang muốn đánh giá người làm việc trong văn phòng này có tác phong như thế nào! Tất nhiên, phong cách làm việc của một người sẽ thể hiện qua từng đồ vật mà người ấy đang sử dụng.

Trở lại vấn đề chính, sau khi nghe xong câu trả lời của Hứa Quang, tôi liền biết những gì anh nói là sự thật, sự thật mà chỉ có con nít mới tin.

"Đến công ty tìm người mà chỉ nói vài câu như anh liền cho vào gặp thì chẳng phải công ty này loạn lên hết rồi sao? Cả vụ án bắt cóc phụ nữ hàng loạt cũng chỉ cần nhắm vào các công ty điều tra là đủ rồi!" Tôi cười, chỉ hận không thể ngay lập tức đến nhéo cho anh một cái.

Hứa Quang cũng phì cười: "Ý kiến của em rất đáng để xem xét, sau này anh phải tư vấn thêm cho cậu bạn cảnh sát của mình mới được." Dường như thấy tôi không còn kiên nhẫn để nghe anh đùa nữa, Hứa Quang mới đành khai sự thật: "Được rồi, được rồi! Thật ra anh không có nói như thế, chỉ bảo là có hẹn với Tổng giám đốc, tiếp tân kiểm tra lịch hẹn với thư kí xong liền dẫn anh lên đây."

Hả?

"Anh chắc chắn là mình không có nói đùa đấy chứ?" Tôi trừng mắt nhìn Hứa Quang, lúc bấy giờ mới để ý đến cách ăn mặc của anh. Anh vận trên người bộ vest màu xanh dương đắt tiền, thắt chiếc cà vạt hiệu Giorgio Armani, mái tóc đen cũng đã được chải chuốt sơ qua. Cách ăn mặc ấy cộng thêm với vẻ đẹp trai vốn có của Hứa Quang, trông anh lúc này quả thực giống y hệt với phong cách "boss lớn" trong các tiểu thuyết ngôn tình, làm mê mẩn trái tim của biết bao thiếu nữ.

"Chẳng lẽ..." Tôi gần như nín thở.

Hứa Quang biết ý mỉm cười: "Phải, anh đến đây để bàn việc làm ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đối tác hay tình địch?

Cạch!

Đang ngồi ăn cơm vui vẻ với Hứa Quang, bỗng một tiếng động không to không nhỏ vang lên ở ngoài cửa văn phòng, tôi đưa mắt nhìn về hướng có âm thanh phát ra, nuốt vội miếng thức ăn đang nhai xuống cổ họng. Túc Tụ Lâm hình như vừa mới bước vào, sau khi cúi người nhặt tập tài liệu bị rơi ở dưới sàn lên, anh nhìn về phía tôi và Hứa Quang, đáy mắt thoáng tia u ám. Nhưng nét thoáng qua ấy rất nhanh chóng đã biến mất, thay vào đó là vẻ điềm tĩnh, xa cách vốn có của anh, khiến tôi bất giác có cảm tưởng như từ nãy đến giờ, tất cả đều là do tôi nhìn lầm...

"Tổng giám đốc!" Hít vào một hơi thật sâu, tôi nhanh chóng đứng lên để chào người vừa mới bước vào văn phòng.

Túc Tụ Lâm hồ hững hờ liếc nhìn tôi vài giây, sau đó mỉm cười lịch sự với người ngồi đối diện tôi. Lúc bấy giờ, Hứa Quang cũng đã đứng lên, gật đầu chào với Túc Tụ Lâm.

"Thật ngại quá, đề Giám đốc Hứa phải chờ lâu rồi!" Túc Tụ Lâm cuối cùng cũng lên tiếng.

"Không sao, Túc tổng rất đúng giờ, là do tôi đến sớm hơn so với giờ hẹn." Hứa Quang cười ôn hoà, ánh mắt bỗng chiếu về phía tôi.

Túc Tụ Lâm làm như không thấy, sải bước vào văn phòng, đến trước mặt Hứa Quang bắt tay với anh, hai người ai cũng nói vài câu khách sáo. Từ đầu đến cuối, tuy không ai đã động gì đến trợ lý bé nhỏ như tôi nhưng không hiểu sao, trong lòng tôi vẫn tồn tại chút bất an không rõ nguyên do.

* * *

"Về vấn đề kinh phí bị sửa đổi, tôi vẫn cần phải xin ý kiến chính xác từ cấp trên." Hứa Quang lật lật bản dự trù kinh phí cho kế hoạch hợp tác xây dựng, đáng vẻ khi bàn công việc của anh lúc nào cũng ung dung như vậy. Tất nhiên, tôi biết rất rõ "cấp trên" mà anh đang nhắc đến là ai.

Tôi mỉm cười thâm trong lòng, đặt hai tách cà phê mới vừa pha xong lên mặt bàn.

Túc Tụ Lâm ngồi tựa ghế, đôi chân thon dài bắt thành hình chữ ngũ, đôi mắt đen trầm tĩnh ngắm nhìn tách cà phê mà tôi vừa đặt xuống trước mặt anh.

"Được, nhưng hy vọng quý công ty nhanh chóng đưa ra quyết định. Vấn đề về thời gian cũng sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ đến tiến độ của dự án." Túc Tụ Lâm trả lời dứt khoát, trong công việc anh không phải là người hay nán nã, do dự mà là rất biết chủ động nắm bắt lấy thời cơ. Tôi cũng đã từng nghe nói tác phong làm việc của anh rất mạnh dạn và táo bạo, khác hẳn với phong cách làm việc luôn cẩn thận, tỉ mỉ của Hứa Quang.

"Công tác một chuyến đúng là không uổng phí!" Hứa Quang lại cười: "Thật sự rất mong được hợp tác với anh trong dự án sắp tới này!"

"Khi vấn đề kinh phí được giải quyết xong, chúng ta sẽ bàn bạc kĩ hơn." Túc Tụ Lâm bình thản đáp.

Hứa Quang khẽ gật đầu: "Vây xem như ngày hôm nay đã giải quyết xong." Anh cầm lấy tách cà phê trên bàn nhấp một ngụm, nụ cười hài lòng chậm rãi

lan ra khoe miệng.

Chất giọng trầm, thờ ơ của Túc Tụ Lâm bỗng cất lên: "Xem ra trợ lý của tôi pha cà phê rất hợp với khẩu vị của Giám đốc Hứa." Bàn tay thon dài của Túc Tụ Lâm mân mê tách cà phê trên bàn, nhưng từ đầu đến giờ vẫn chưa uống lấy một ngụm cà phê trong tách.

"Tất nhiên rồi!" Hứa Quang quay đầu nhìn tôi lúc này vẫn đang đứng gần đó nghe bọn họ nói chuyện: "Tiểu Quỳnh, sao không ngồi đi? Nào, lại đây!"

Trước ánh nhìn chăm chú của Hứa Quang, tôi bất đắc dĩ phải bước đến chỗ họ, cuối cùng chọn cái ghế cách xa vị trí của hai người họ mà ngồi.

"Lúc này vẫn chưa kịp giải thích với Túc tổng, thật ra tôi và trợ lý Âu là có quen biết từ trước." Hứa Quang thấy tôi cố tình ngồi cách xa anh, đôi mắt màu nâu sẫm bắt đầu hơi nheo lại.

Phản ứng đó của anh là gì chứ?! Chẳng lẽ bắt tôi phải nhào vào chỗ phía bên cạnh anh mà ngồi? Cho xin đi, gan lớn đến đâu tôi cũng sẽ không làm chuyện đó, nhất là khi ngoài tôi và anh ra còn có một người nữa đang ở đây.

"Hoá ra là vậy." Túc Tụ Lâm nhếch môi cười nhạt: "Trợ lý Âu, không ngờ cô lại có quen biết với đối tác lớn của công ty chúng ta." Anh nhìn tôi, đôi mắt ánh lên tia sáng không rõ là ý vị gì.

Đang lúc suy nghĩ xem có nên nói gì hay không, giọng nói của Hứa Quang lại tiếp tục vang lên.

"Trợ lý Âu là người bạn quan trọng của tôi, sau này phải nhờ Túc tổng chỉ bảo nhiều cho cô ấy."

Túc Tụ Lâm như cười như không, đáp: "Giám đốc Hứa yên tâm, tôi tự biết mình phải làm gì."

Hai người lại nói thêm vài câu khách sáo với đối phương, Hứa Quang giờ tay xem đồng hồ, nói rằng đến lúc anh phải ra về. Túc Tụ Lâm đích thân đi tiễn anh, dặn dò tôi ở lại văn phòng.

Để xem nào, bây giờ là 5 giờ 5 phút, còn 25 phút nữa thôi là hết giờ làm, chắc Hứa Quang về nhà để chuẩn bị bữa tối cho tôi đây mà.

Tôi ngồi trên sofa, ngẩng nhìn cái đồng hồ treo tường màu đen xỉn trong văn phòng, thời gian đang từng giây từng phút trôi đi. Không biết tối nay Hứa Quang sẽ nấu món gì cho tôi ăn nhỉ? Nghĩ đến những món ngon do "đầu bếp không công" Hứa Quang làm là đã khiến tôi thèm đến nỗi chỉ hận không thể bay về nhà ngay lập tức.

Cạch!

Lại tiếng động đó, tôi đưa mắt nhìn Túc Tụ Lâm vừa mới bước vào, anh cũng đang nhìn tôi, cứ đứng đó nhìn rất lâu, rất lâu...

"Túc tổng?" Tôi không kìm được, lên tiếng gọi.

Anh dời mắt khỏi khuôn mặt tôi, chậm rãi bước vào văn phòng, đến chỗ bàn làm việc sắp xếp lại một số giấy tờ, từ đầu đến cuối đều im lặng, không nói một câu.

Nhiều lúc, sự im lặng cũng sẽ là nguyên nhân khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, khó thở còn hơn cả việc phải chen lấn ở chốn ồn ào.

"Túc tổng, anh không có gì muốn hỏi tôi sao?" Cũng không hiểu sao lúc ấy tôi lại mở miệng hỏi anh câu này.

Túc Tụ Lâm đang cất file đựng tài liệu lên tủ, bàn tay anh hơi khựng lại, cuối cùng buông xuống. Anh quay sang nhìn tôi, hỏi lại bằng vẻ lạnh lùng: "Cô muốn tôi phải hỏi hay muốn tự mình giải thích?"

Dù có ngốc đến đâu thì tôi cũng không thể chọn phương án thứ nhất...

"Hứa Quang... Giám đốc Hứa với tôi là bạn." Tôi tự nhận thấy câu trả lời của mình có cũng như không.

Túc Tụ Lâm đích chính lại giúp tôi: "Anh ta là bạn trai cô."

Tôi cắn môi, gật đầu. Rõ ràng là tôi không có lỗi gì, tại sao trong lòng cứ có cảm giác nặng nề?

Sắc mặt Túc Tụ Lâm hơi khó coi, anh đi đến bên cửa sổ hít thở không khí bên ngoài một chút, cuối cùng buông ra một câu: "Âu Thiên Quỳnh, em nhớ lấy, tôi sẽ không nhường em cho bất cứ ai!"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Sự chu đáo của hứa quang

Nằm dài trên giường một lúc, đến khi ngửa mặt nhìn trần nhà đến phát ngán, tôi mới nặng nề ngồi dậy đuổi người vài cái. Bao nhiêu cảm xúc ngổn ngang trong lòng, kế hoạch đi ngủ sớm trước 9h của tôi cũng vì thế mà bị phá hủy. Ngủ ư? Tôi làm sao có thể ngủ?

Bây giờ tôi thật sự khẳng định Túc Tự Lâm là một người đàn ông rất khó hiểu!

"Âu Thiên Quỳnh, em nhớ lấy, tôi sẽ không nhường em cho bất cứ ai!"

Còn nhớ lúc chiều, câu nói ấy của anh đã khiến cho tôi vô cùng băn khoăn...

...

Tôi nghe xong liền dờ dẩn, đôi mắt dán chặt vào người đàn ông tuấn tú đang đứng bên bệ cửa sổ kia. Làn gió nhẹ thổi qua khiến mái tóc đen nhánh của anh khẽ lay động, dáng người anh cao lớn, lưng thẳng như thân cây tùng. Nhìn từ phía sau, bạn sẽ bóng lưng ấy rất đẹp, rất hút hồn, nhưng đồng thời, nó cũng tạo ra cho người ta cái cảm giác rất tịch mịch và cô liêu. Thật sự, tôi nghĩ đã đến lúc phải giải trừ những thắc mắc trong lòng suốt bấy lâu nay.

Tôi liên tục hít vào thở ra để lấy dũng khí, quyết định nói rõ lập trường của bản thân: "Tổng giám đốc, tôi trước sau cũng chỉ là một cô gái bình thường, năng lực làm việc cũng có hạn, anh chiều cổ tôi, cho tôi làm trợ lý để theo sau anh học hỏi, tôi thật sự cảm kích vô cùng." Ngừng một chút, tôi suy nghĩ những lời nên nói tiếp theo. Lúc này, Túc Tự Lâm đã quay sang nhìn tôi, vẻ mặt dăm chiêu, dường như anh đang chờ đợi để nghe những gì tôi sắp nói. Tôi cắn cắn vành môi dưới, tiếp tục: "Những việc Túc tổng nói với tôi...lần trước và cả lần này, tôi hoàn toàn không hiểu anh là có ý gì, chỉ là phải nói với Túc tổng một điều, tôi chưa bao giờ là của anh, vì thế không thể nói "mất" đi hoặc là "nhường" cho ai."

Đầu mày anh tuấn của anh hơi nín lại, chắc Túc Tự Lâm không ngờ một cô nữ nhân viên lúc nào cũng chỉ biết vâng dạ làm theo mệnh lệnh của cấp trên như tôi lại có thể nói ra những lời vừa rồi. Có trời mới biết tôi đã nén nhịn biết bao nhiêu, cứ như thế này, không mình không bạch, thật sự rất phiền lòng.

Bỗng, tôi phát hiện ra khoé môi Túc Tự Lâm thấp thoáng nụ cười, anh còn cố ý đưa ngón trỏ đang gập hờ lên miệng để che giấu. Ách, tôi chỉ nêu suy nghĩ trong lòng ra thôi mà, có buồn cười đến nỗi khiến một người luôn điềm tĩnh như Túc Tự Lâm không nhịn cười được không?

Đang lúc hoang mang, chất giọng trầm ấm của anh lại vang lên: "Tôi còn nghĩ em đã đổi tính, hoá ra..." Túc Tự Lâm có chút dịu dàng: "Âu Thiên Quỳnh vẫn là Âu Thiên Quỳnh!"

Có một loại cảm giác mà trước đây tôi đã từng biết đến, nhưng từ khi quen biết Túc Tự Lâm nó lại càng ăn sâu và rõ ràng hơn, đó chính là: ngu người.

Về mặt Túc Tự Lâm lại tiếp tục thay đổi, dường như anh nghĩ đến điều gì khác, lập tức không vui nói: "Sao em biết em chưa từng là người của tôi?"

Tôi bắt đầu cảm thấy kì lạ, tròn mắt nhìn anh: "Sao tôi lại không biết? Chẳng lẽ tôi đã từng là người của anh?"

"Phải!" Túc Tự Lâm rất bình thản, không chút do dự đáp.

"!!!"

"Dù bây giờ em không nhớ, nhưng tôi sớm đã xem em là người của tôi rồi."

Tôi hoàn toàn cảm nín trước logic của Túc Tự Lâm, gào thét trong đầu: Tôi không nhớ cái gì chứ?! Cái gì tôi cũng nhớ cả, chỉ là không nhớ những lời đó của anh!

...

"Tiểu Quỳnh, tiểu Quỳnh! Em đã ngủ chưa?"

Bên ngoài cửa phòng, tiếng của Hứa Quang bỗng vọng vào làm tôi sực tỉnh. Hình như anh mới vừa đi đâu đó về. Tôi bèn nhảy xuống giường, mở cửa phòng rồi chạy ra ngoài xem.

"Anh gọi em làm gì thế?" Tôi lơ ngơ nhìn xung quanh phòng khách, không thấy Hứa Quang đâu. Kì lạ! Tôi mới vừa nghe giọng anh rất rõ mà, sao bây giờ lại không thấy người?

"Hứa Quang?" Tôi thử gọi thêm lần nữa đoạn chạy vào trong phòng bếp. Hứa Quang cũng đang từ trong phòng bếp bước ra, tôi xém chút nữa đã va phải anh.

"Tiểu Quỳnh, xem anh mới mua thứ gì này!" Hứa Quang cầm trên tay hai chén chè nóng có màu nâu đỏ, bên trên còn có rắc yến mạch, mùi thơm phức.

Sau khi xác định được món bên trong đó là gì, tôi vui mừng reo lên: "Chè đậu đỏ yến mạch?!"

"Ừ, xem em giống trẻ con chưa kìa, thấy ăn là mắt sáng rồi." Anh tươi cười, đi đến chỗ bàn ăn đặt hai cái chén xuống.

Trong bữa ăn tối tôi có nói với anh là tôi thèm đồ ngọt, thấy anh chỉ ậm ừ một chút như không để tâm lắm, tôi cũng không buồn đề cập đến nữa. Sau

bữa ăn, anh lau dọn sạch sẽ xong liền khoác áo đi ra ngoài, tôi còn tưởng anh có việc, hoá ra là để mua chè đậu đỏ yến mạch cho tôi.

"Yêu anh nhất đó Hứa Quang!!" Tôi không kịp được chạy đến ôm cổ anh, hình như cả người anh hơi khựng lại, có chút gì đó không được tự nhiên. Tôi biết mình hành động có hơi quá, định buông tay xuống. Nào ngờ, bàn tay to lớn của Hứa Quang đã nhanh chóng tóm lấy cánh tay tôi, đôi mắt màu nâu sẫm nhìn tôi, ẩn chứa tâm tình phức tạp.

"A?" Khoảng cách giữa chúng tôi rất gần, lại bị anh nhìn chăm chú như thế, máu nóng trong người tôi dường như dồn hết lên mặt, hai gò má nóng ran, tôi bất giác quay đầu né tránh.

Bên tai bỗng dưng có tiếng thở ra rất khẽ, giọng nói của anh vẫn ấm áp như vậy: "Ăn thôi, chè sắp nguội rồi." Hứa Quang nắm tay tôi kéo đến chỗ bàn ăn rồi ấn tôi ngồi xuống ghế. Xong xuôi, anh trở về chỗ ngồi đối diện, lặng lẽ ăn phần của mình.

Rõ ràng là món tôi thích nhất nhưng khi ăn lại cảm thấy không còn được ngon miệng như trước đây nữa. Hoặc là do người ở thành phố A này không thể nấu được hương vị đặc trưng của món chè đậu như ở quê tôi, hoặc là do buổi tối hôm nay tôi thực sự không có tâm trạng để ăn...

Hứa Quang... Tôi biết mình đã né tránh anh rất nhiều lần, cũng dần hiểu ra bản thân đã quá bông bột khi đồng ý chấp nhận tình cảm của anh. Tôi từng không ít lần muốn nói rõ với Hứa Quang, nhưng trước sự ân cần, chu đáo của anh, tôi lại không cách nào mở miệng được. Tôi không nỡ làm anh buồn lòng. Hứa Quang đối với tôi quá tốt. Nhưng tôi biết, đối với anh, tôi cảm động nhiều hơn là rung động.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tôi là Túc Tự Lâm

Ánh chiều tà buông dần xuống trên những ngọn đồi phía xa, những toà nhà cao tầng nhuộm sắc ảm đạm của hoàng hôn, ánh sáng còn sót lại nhàn nhạt hắt vào khung cửa sổ nơi phòng làm việc. Tôi đưa mắt nhìn ánh sáng màu cam pha lẫn chút hồng đào ấy, chợt nhớ lại buổi hoàng hôn cách đây 9 năm về trước, nền trời cũng nhuộm một màu sắc tương tự.

...

"Túc Tự Lâm! Anh đi chậm lại một chút được không? Em theo không kịp..."

Phía sau lưng tôi, một nữ sinh nào đó chịu không nổi đã đành phải lên tiếng. Tôi vẫn không xoay người lại, chỉ hơi dừng bước, cố che giấu tâm trạng không vui: "Đừng đi theo nữa, em về nhà đi!"

"Tại sao lại không đồng ý dạy kèm cho em?!" Nữ sinh bất bình hỏi, dường như rất quyết tâm nghe cho bằng được câu trả lời, bước chân vẫn không ngừng bám sát tôi.

Tôi thờ dãi, đứng yên một chỗ, bắt đầu suy nghĩ ra một vài lí do. Cảm thấy không có lí do nào thích hợp ngoài cái đó, tôi xoay người lại đối diện với em. Nào ngờ, đúng lúc em đang bước đến chỗ tôi rất nhanh, thấy tôi đột ngột xoay người lại, em liền không tránh khỏi giật mình, chân đang đi vấp phải thứ gì đó, ngã nhào ra trước. Cũng may là tôi phản ứng kịp thời, đưa tay ra nắm lấy hai vai của nữ sinh tên Âu Thiên Quỳnh kia giữ lại.

Tôi cúi đầu nhìn em, không biết có phải do sắc hoàng hôn phản chiếu hay không mà khuôn mặt thanh tú, nhỏ nhắn ấy hơi ửng hồng, em chợt ngước lên nhìn tôi, đôi mắt sáng long lanh phản chiếu hình ảnh của tôi trong đó, đôi mắt ấy còn ẩn chứa cả màu trời hoàng hôn mà thường được các thi sĩ, nhà văn nhận xét là vô cùng lãng mạn... Tôi bất giác ngẩn người vài giây để ngắm nhìn, lúc sau mới nhận ra tình cảnh này thật dễ gây hiểu lầm, tôi rời hai bàn tay xuống khỏi vai em, cố tình ho khan vài tiếng.

"Thiên Quỳnh, tôi thật sự không có thời gian ôn tập cho em. Nếu được, tôi cũng có một người bạn học khá giỏi về Toán học, tôi có thể nhờ cậu ta giúp em."

Phải, lí do của tôi chính là bận, là không có thời gian. Mặc dù tôi đã đưa ra lí do này khá nhiều lần nhưng chưa bao giờ khiến em tin cả.

"Em muốn anh!!!" Âu Thiên Quỳnh bắt đầu không chịu nói lí lẽ.

Hai bên thái dương của tôi bắt đầu co giật liên hồi, cố gắng không hiểu câu nói của cô gái này theo ý nghĩa khác.

Âu Thiên Quỳnh thấy tôi yên lặng, dường như nghĩ tôi giận nên bắt đầu xuống nước: "Học trường, có thể nói cho em biết là anh bận gì không?"

Tôi cười: "Em biết cũng chẳng giúp ích được gì!"

Âu Thiên Quỳnh: "Anh cũng phải đưa ra một lí do rõ ràng để em cam tâm không nhờ vả anh nữa chứ!"

Tôi không muốn đôi co nữa, hàng mày không kìm được nhú lại, nghiêm khắc nhìn cô tiểu thư họ Âu kia: "Tôi còn phải đi làm việc, hằng ngày đều có rất nhiều công việc ở bên ngoài đang chờ tôi, tôi cũng đã nhận mấy lớp dạy thêm rồi, thực không rảnh có thời gian để ở bên cạnh kèm cặp em." Tôi không nhận ra giọng nói của mình có chút lạnh đi.

Âu Thiên Quỳnh ngạc nhiên, mắt cứ nhìn tôi chăm chăm, tôi tự hỏi có phải vừa rồi phản ứng của mình hơi thái quá không. Tôi định nói vài câu chữa lại, nào ngờ nhìn thấy Âu Thiên Quỳnh chớp mắt đã mỉm cười, không hề lộ ra chút giận dữ nào: "Hoá ra Nguyên học trưởng là nói thật, anh không chịu ôn thi cho em là vì phải đi làm thêm ở bên ngoài. Em...em cứ nghĩ là anh muốn tránh em, chê em phiền phức."

Nguyên Hải Hàn? Cậu ta đã nói gì?

Tôi bắt giác cau mày.

Từ nhỏ, ngôi nhà mà tôi lớn lên và trưởng thành chính là cô nhi viện. Dù may mắn được học hành nhưng điều kiện khó khăn, đến năm 15 tuổi tôi đã bắt đầu ra ngoài đời để kiếm sống, trang trải tiền học phí hàng tháng. Từ việc nhỏ đến việc nặng nhọc không thứ gì là tôi chưa từng làm qua. Đến nay, tuy cuộc sống cũng đã có phần ổn định nhưng tôi vẫn phải dành nhiều thời gian đi làm thêm, thời gian ít ỏi là vào buổi tối từ 10h đến 12h dành để học bài trên lớp. Cũng may đầu óc tôi vốn không tệ, luôn hoàn thành việc học một cách hoàn chỉnh, chưa năm nào rớt khỏi vị trí đầu bảng xếp hạng toàn trường. Âu Thiên Quỳnh học môn Toán rất tệ, có lẽ vì lý do này mà cô ấy cầu cứu tôi hết lần này đến lần khác. Tôi cũng không phải là không muốn giúp... Nhưng thật không còn cách nào để sắp xếp thời gian.

"Túc Tụ Lâm, vậy em về đây, anh nhớ nói với Nguyên học trưởng ngày mai đến thư viện trường vào cuối buổi để kèm em học. Nhờ anh cả đấy!" Cô ấy cười cười để lộ lúm đồng tiền nhỏ xinh ở bên má. Nói thật, tôi thích nhìn thấy em cười. Nụ cười ấy như ánh sáng dịu dàng mà ấm áp, xua tan những gì u tối trong quá khứ mà tôi đã phải trải qua.

Em chạy đi, không quên vẫy tay chào tạm biệt tôi, dưới ánh chiều tà, bóng em trải dài trên mặt đất, cái bóng ấy di chuyển theo em, càng lúc càng xa dần.

Có lẽ lúc ấy tôi vẫn chưa nhận ra rằng, mình đã thích nữ sinh lắm điều ấy mất rồi...

...

Con đau dạ dày bắt chọt kéo đến, tôi đưa tay dằn chặt bụng, khó khăn đứng dậy khỏi bàn làm việc. Tôi đi vào phòng ngủ của mình, kéo hộc tủ đầu giường, nhanh chóng lấy lọ thuốc trị chứng đau dạ dày ra. Sau khi uống thuốc xong vẫn không thuyên giảm, cảm giác đau rát, khô nóng bắt đầu trào lên đến tận lồng ngực, khó chịu vô cùng. Tôi ấn chặt vùng bụng bị đau dữ dội, trong lúc đi ra khỏi phòng, không cẩn thận bị vấp ngã. Tôi cắn răng chịu đựng cơn đau, vẫn chưa thể dùng sức đứng dậy, cứ thế nằm dưới sàn gạch lạnh lẽo. Bỗng ngoài cửa có tiếng động, tôi lơ mơ nghe thấy được giọng ai đó hoảng hốt vang lên:

"Túc Tụ Lâm!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tổng giám đốc năm viện rồi!

Công ty vẫn tắt bật như thường lệ.

Tôi dùng tay khuấy đều tách cà phê vừa mới tự tay pha đoạn đi trở về bàn làm việc, không kìm được liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường.

9h15"...

Túc Tụ Lâm, người như anh ta mà cũng có thể đi làm trễ sao?

Cùng với sự khó hiểu ấy, tôi nhìn về phía bàn làm việc của người nào đó hiện đang vắng mặt. Bàn làm việc của anh rất gọn gàng, ngăn nắp, bài trí lại khá đơn giản. Trên bàn ngoài cái máy vi tính chiếm diện tích cùng biển tên chức danh kia ra thì chỉ có một chậu xương rồng nhỏ, một hộp đựng bút và một khung ảnh bằng gỗ được đặt nằm sấp xuống mặt bàn.

Không hiểu sao tôi lại bị thu hút bởi khung ảnh ấy...

Vị Tổng giám đốc luôn đặt công việc lên hàng đầu, nghiêm túc như một cái máy được lập trình sẵn sẽ để ảnh của ai trong khung hình luôn được anh đặt trên bàn làm việc?

Là ảnh gia đình, người thân, bạn bè hay... người yêu?

Nghĩ đến trường hợp cuối cùng khiến tôi bắt giác thất thần.

Bỗng bên ngoài văn phòng Tổng giám đốc có tiếng gõ cửa vang lên, tôi hoàn hồn trở lại, cất giọng: "Mời vào!"

Người đứng bên ngoài rất nhanh đã xông cửa vào, chạy như bay đến trước mặt tôi, không ai khác chính là Tô Dung. Cô ấy trông có vẻ hơi kích động, hơi thở không đều, đôi mắt cứ trần trần nhìn tôi, môi mấp máy không ra tiếng.

Biểu hiện lúc ấy của Tô Dung quả thực là dọa tôi giật mình, cũng khiến tôi rất tò mò: "Có chuyện gì vậy? Cậu từ từ nói đi!"

Tô Dung cầm lấy tách cà phê tôi để trên bàn, uống một ngụm lớn. Tôi thậm chí cảm thấy may vì tính từ thời gian tôi pha cà phê cho đến lúc Tô Dung vào phòng đã qua được khoảng 5-10 phút, nếu không thì với tính bất cần như thế cô nàng đã bị bỏng từ lâu rồi...

Tô Dung nhanh chóng để tách cà phê lại chỗ cũ, xong xuôi mới đáp: "Tổng giám đốc nằm viện rồi! Anh ta vừa mới nhập viện vào khoảng chiều tối hôm qua, nghe nói là bị ngất xỉu ở căn hộ, hình như được người bạn nào đó của anh ta kịp thời phát hiện."

A? Hoá ra không phải là đến trễ.

"Tình hình cụ thể như thế nào? Có nghiêm trọng không?" Tôi cũng không suy nghĩ gì nhiều, rất tự nhiên đã bật ra hai câu hỏi đó.

Tô Dung lắc lắc đầu: "Haizz, những gì mình biết đều nói với cậu hết rồi, những thông tin này cũng nhờ thằng em họ nhiều chuyện của mình làm việc ở chi nhánh chính của công ty R thông báo. Sáng nay vừa có thư kí của Tổng giám đốc nộp đơn lên tổng công ty xin nghỉ việc vài ngày dùm anh ta."

Thư kí của Túc Tụ Lâm? Kể từ khi tôi lên chức trợ lý của anh ta thì chưa bao giờ nghe anh ta nhắc đến người này. Rốt cuộc cô gái đó là ai, như thế nào mà lại thần bí đến vậy?

Sao cũng được, quan trọng là Tổng giám đốc đang nằm viện, hẳn là nhân viên trong công ty sẽ nháo nhào cả lên, không cần hẹn cũng biết cùng nhau đến thăm bệnh cấp trên, trợ lý như tôi tất nhiên cũng phải đi một chuyến rồi...

"Tô Dung, buổi chiều sau khi tan làm cậu đi cùng mình đến thăm Túc tổng nhé! Cậu biết địa chỉ bệnh viện đó mà đúng không?" Tôi vừa nảy ra ý định liền quay sang hỏi Tô Dung.

Tô Dung gật đầu ra vẻ tán thành: "Ừ ừ, bệnh viện XX số 69 nằm trên đường Huyền Sor. Để mình rủ thêm Ân Kỳ nữa, tan làm chúng ta cùng đi thăm sếp tổng!"

"Được." Tôi vừa đáp vừa suy nghĩ xem chiều nay nên mua thứ gì để đem đến làm quà thăm bệnh Túc Tụ Lâm. Không biết bệnh tình của anh ra sao, trong lòng bỗng dưng có một loại cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, muốn được nhìn thấy anh ngay lập tức.

* * *

5h45" chiều, tôi cùng hai người Tô Dung và Ân Kỳ có mặt tại cổng bệnh viện XX.

Sau khi trả tiền taxi, tôi ôm bó hoa hướng dương to bằng nửa người đi vào bệnh viện, đến quầy trực của y tá hỏi số phòng của Túc Tụ Lâm, phía sau là Tô Dung xách giỏ trái cây tươi, Ân Kỳ cầm trên tay vài hộp bánh.

Số phòng 134.

Ba người chúng tôi loay quanh một hồi cuối cùng cũng tìm được, đang chuẩn bị đẩy cửa bước vào, tiếng người nói chuyện bên trong vọng ra khiến tôi dừng động tác, đứng yên trước cửa theo phản xạ có điều kiện, không biết xông vào khi người khác đang nói chuyện có đường đột quá hay không...

"A Lâm, cậu lo cho bản thân mình một chút đi! Ăn uống không điều độ thì cho dù có uống thuốc tốt, bệnh của cậu cũng không khá hơn được đâu! Mới trở về đã thấy cậu thành ra như thế này, mẹ nó tôi cũng phát bực lên rồi... Cậu đã lên được chức Tổng giám đốc thì cần gì phải bù đầu vào công việc như thế?!"

Giọng nói xa lạ của chàng trai nào đó cứ không ngừng vang lên, câu chữ lọt vào tai cả ba người chúng tôi rất rõ ràng.

"Cậu nên bỏ cái tật hay chửi thề đi!" Người kia vẫn có vẻ rất điềm tĩnh cho dù bị càu nhàu liên tục.

Đúng là phong cách của Túc Tụ Lâm!

Tôi thậm chí thán.

Cơ mà anh không biết chăm sóc bản thân như vậy quả thực không ổn...

"Ôi chà chà, sếp tổng bị bệnh đến nỗi phải nhập viện vậy mà vẫn đẹp trai như ngày thường!" Tô Dung ở bên cạnh thì thào phán một câu, say sưa ngắm nhìn qua ô kính nhỏ trên cửa phòng bệnh.

"Chúng ta đứng ở đây... có ổn không?" Theo sau là tiếng nói ngập ngừng của Ân Kỳ.

Tôi vẫn ôm khư khư bó hoa hướng dương, ngần ngừ không biết bây giờ đã vào được hay chưa, câu đầu tiên phải nói gì nhỉ? À, Túc Tụ Lâm đã từng

dạn khi gặp mặt cấp trên câu đầu tiên là phải chào hỏi...

Bỗng cánh cửa phòng bệnh số 134 bật mở, người mở cửa là chàng trai đeo kính có khuôn mặt khá điển trai, dáng người cao ráo trông có vẻ thư sinh. Xuyên qua cặp kính, anh ta dùng đôi mắt ngạc nhiên để nhìn một lượt ba chúng tôi, cuối cùng ánh mắt của anh ta dừng lại trên khuôn mặt tôi, hàng mày lập tức chau lại.

"Cô... cô là..."

Cánh cửa mở ở khoảng cách đủ lớn để người trong phòng có thể quan sát được phía bên ngoài, tôi hết nhìn chàng trai đeo kính rồi lại nhìn Túc Tụ Lâm đang nửa ngồi nửa nằm trên giường bệnh, anh cũng đang lặng lẽ nhìn về phía chúng tôi, đôi môi nhợt nhạt khẽ mím lại.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thăm bệnh

"Tôi..."

"Hàn... cậu định đứng chắn cửa như thế đến bao giờ?" Cuối cùng Túc Tụ Lâm cũng lên tiếng. Lần này anh không nhìn ra ngoài nữa mà hơi cúi đầu, đặt tầm nhìn lên tấm chăn màu trắng sạch sẽ đang phủ nửa thân người anh, cứ chỉ toát lên vẻ trầm ngâm.

Chàng trai nghe vậy liền đứng nép sang một bên, tay trái khẽ đẩy gọng kính:

"Mời vào." Anh ta vẫn chau mày như đang suy nghĩ điều gì.

Thái độ của hai người bọn họ khiến tôi có chút kì lạ.

"Cảm ơn!" Tôi cố mỉm cười lịch sự để che giấu đi sự ngại ngùng của bản thân. Bọn họ sẽ không cho rằng tôi đứng ngoài để nghe lén đó chứ? Tôi quả thực không phải người nhiều chuyện mà! Chỉ là... Mỗi khi gần đến thời khắc phải đối mặt với Túc Tụ Lâm, tôi lại có thói quen thận trọng. Chẳng biết thói quen này từ đâu mà ra!

"Chào Tổng giám đốc! Nghe nói anh nhập viện nên chúng tôi đến thăm. Anh đã cảm thấy khỏe hơn chút nào chưa?" Tôi đến gần giường bệnh, bó hoa to nên khi nói chuyện cảm thấy hơi vướng, tôi định đặt xuống bàn nhưng nhìn thấy trên bàn đã để khá nhiều đồ. Đúng lúc ấy, bó hoa tôi đang ôm trong người bỗng có bàn tay ai đó nhẹ nhàng đón lấy...

"Hương dương... Sao lại chọn loài hoa này?" Mặc cho sự ngạc nhiên của tôi, Túc Tụ Lâm đặt bó hoa trước ngực mình, đôi mắt đen lầy ngắm nhìn những bông hoa màu vàng tươi, cánh hoa xoè ra như ánh mặt trời ấm áp mà rạng rỡ.

Thật ra thì khi chọn hoa, tôi đã vô tình theo thói quen chọn loài hoa mình thích...

"Sếp tổng, anh không thích sao?"

"Không..."

Hà? Vậy nghĩa là thích hay không thích?

Tôi đưa tay gãi trán, cẩn thận suy nghĩ.

Bỗng có một giọng nói chen ngang vào rất đúng thời điểm:

"Này, này! Hai người định coi chúng tôi là không khí à?" Chàng trai đeo kính ngồi ở chiếc ghế đối diện giường bệnh chính là người đã lên tiếng, anh ta làm tư thế chống cằm, bình thần quan sát cảnh tượng đang diễn ra từ nãy đến giờ.

Còn tôi vừa vận bất được hình ảnh vị sếp tổng đáng kính của chúng tôi ném cho anh ta một cái nhìn sắc lẹm..

"Sếp, bọn em có mang theo ít trái cây và quà bánh, tặng sếp bồi bổ ạ!" Tô Dung nhanh nhẩu bắt chuyện, nở nụ cười tươi như hoa.

Ân Kỳ cũng không hề kém cạnh, góp theo câu sau: "Mong sếp nhanh chóng khỏi bệnh!"

"Cảm ơn, làm phiền mọi người rồi." Túc Tụ Lâm hoà nhã đáp.

"Các cô đưa đồ đây, tôi cất giúp!" Chàng trai đeo kính đứng dậy, bước đến chỗ Tô Dung và Ân Kỳ xách đồ, sau đó còn tốt bụng quay sang hỏi Túc Tụ Lâm một câu: "Có muốn lấy lọ cắm hoa vào không? Tôi bảo y tá tìm cho cậu."

" Cậu đừng giờ trò trong bệnh viện..."

" No no! Tôi đã quan sát rồi, mấy cô y tá ở đây không có ai là mẫu người của tôi hết, nhưng nhờ và một chút có lẽ không sao." Anh ta nháy mắt đoạn quay lưng đi cất hoa quả vào trong tủ lạnh mini ở góc phòng. Mấy hộp bánh thì tiện tay để trên đầu tủ lạnh... Trong lúc làm còn lẩm bẩm: "Đáng lẽ bệnh viện lớn nhất thành phố phải chọn những nữ y tá có ngoại hình một chút chứ!"

Tôi cảm thấy mình bắt đầu cạn lời với anh chàng có vẻ ngoài nghiêm túc nhưng nội tâm cực kì phong phú này...

"Được rồi, nhớ bảo họ chọn cái bình nào đẹp chút." Túc Tụ Lâm lại còn mở giọng dặn dò.

Tôi cảm thấy bản thân bắt đầu nhận được nhiều sự chú ý từ hai nàng đồng nghiệp và cả chàng trai đeo kính kia...

Thật hết chịu nổi mà! Bọn họ dường như đều dùng ánh mắt để thay lời muốn nói rằng tôi và Túc Tụ Lâm có gian tình.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Thư kí của Túc tổng

Trong khoảng thời gian Túc Tụ Lâm nằm viện, hầu như mọi công việc đều đổ dồn lên trợ lí của anh là tôi. Xử lí giấy tờ hay ngoại giao với đối tác, liên lạc với các phòng để tổng hợp sổ sách về tiến độ của công trình cũng như các dự án cần phải thực hiện sắp tới, sau đó lại trình bày về phía tổng công ty. Từ những giấy tờ quan trọng cần có chữ kí phê duyệt của Tổng giám đốc, còn lại đều không có chuyện tôi mang công việc đến bệnh viện để làm phiền khoảng thời gian nghỉ ngơi quý báu của Túc Tụ Lâm.

Ừm... Thật ra với vốn kinh nghiệm làm việc chưa đâu vào đâu của tôi, không thể thay cái người bệnh đó xử lí mọi chuyện ổn thỏa nếu không có vị thư kí Nguyên vừa trở về từ Canada.

Nhắc mới nhớ, cái lần gặp anh ta trong bệnh viện, ấn tượng đầu tiên với vẻ ngoài thư sinh ấy khiến tôi cho rằng anh ta cũng thuộc kiểu người cứng nhắc, nghiêm nghị giống hệt Túc Tụ Lâm. Nhưng sau khi tiếp xúc thì có vẻ hoàn toàn không phải vậy...

Chỉ là không ngờ thư kí của Tổng giám đốc lại là nam, không phải nữ!

" Oa, cuối cùng cũng xong!" Tôi khẽ vận vẹo cái cổ mỏi nhừ, định rời chỗ ngồi đi rót cốc nước, cuối cùng vẫn không yên tâm lắm mở file dữ liệu kiểm tra lại lần nữa, cẩn thận sao lưu một bản vào USB để đề phòng bất trắc.

Mùi cà phê thơm ngậy phả vào mũi, tôi đưa mắt nhìn sang phía bên cạnh, cốc cà phê đang bốc hơi nghi ngút trong không khí vừa vận được đặt lên bàn làm việc.

" Cô vất vả rồi!" Nguyên Hải Hàn thu tay lại, mỉm cười, tay còn lại của anh ta cũng cầm một chiếc cốc tương tự.

" Cảm ơn!" Tôi tắt máy vì tính rồi cầm lấy cốc cà phê, ngả người ra sau tựa ghế. " Không phải chỉ mình tôi, dạo gần đây anh cũng khá bận rộn mà." Nói xong cảm thấy cổ họng hơi khô, tôi nâng cốc trên tay uống một ngụm, vị cà phê thơm đắng lan tràn vị giác, khiến tôi tỉnh táo đôi chút.

" Ha ha, cường độ công việc như vậy vẫn chưa ăn thua gì! Theo Tụ Lâm một thời gian lâu sẽ quen thôi, cậu ta là giai cấp tư sản bóc lột điển hình đấy!"

" Thư kí Nguyên... Tôi có nên tưởng tượng xem về mặt của Túc tổng khi nghe thấy câu nói này của anh không nhỉ?" Tôi không nhịn được cười, trêu Nguyên Hải Hàn một câu.

Không khí làm việc nơi văn phòng dạo này thật có chút ngột ngạt, nếu không nhờ cái vẻ bông đùa ngả ngớn này của anh ta, e rằng tôi hiện giờ đã áp lực chòng chát rồi.

" Hãy, cô xem... Mọi chuyện giải quyết cũng gần như ổn thỏa rồi. Cũng nên rủ mấy đồng nghiệp đi ăn một bữa chứ?" Vị thư kí nào đó nhanh chóng lảng sang chuyện khác.

" Anh đấy?"

"... À...à, được rồi! Tôi đấy."

" Vậy được, tan làm tôi sẽ gọi cho Tô Dung và Ân Kỳ, bảo họ chọn trước địa điểm."

" Haizz... Trợ lí Áu, cô bị lây tính xấu của Tổng giám đốc rồi!" Nguyên Hải Hàn lẩm bẩm, không biết là vô tình hay cố ý để tôi nghe thấy.

Rõ ràng tôi làm việc bên cạnh Túc Tụ Lâm chưa được bao lâu... Cái gì mà bị lấy tính xấu chứ?!

* * *

"A lô! Hứa Quang, tan làm em đi ăn cùng với mấy đồng nghiệp. Anh không cần đợi bữa đâu, nhớ ăn tối đúng giờ."

"Tiểu Quỳnh, nhớ về sớm chút! Cần anh đến đón em không?"

"Khỏi khỏi, em đi nhờ xe đồng nghiệp được rồi." Hứa Quang đến thành phố A cũng là để công tác, tôi không thể lúc nào cũng khiến anh lãng phí thời gian vì mình được.

Hứa Quang ở đầu bên kia có vẻ hơi chán chừ. Tôi bỗng nghe thấy có tiếng người gọi anh vọng qua điện thoại, Hứa Quang khẽ đáp lại rồi dặn dò tôi câu cuối, giọng điệu không có chút gì là vội:

"Đi ăn tối thì được nhưng đừng uống rượu, điện thoại lúc nào cũng phải mở máy để anh liên lạc, nhớ bật cả GPS..."

"Em biết rồi, Hứa thiếu gia cứ yên tâm!" Tiếc là không thể để anh trông thấy cái đầu gật như gà mổ thóc của tôi.

"Ái chà! Cậu đang nói chuyện với bạn trai đó hả?"

Vừa tắt máy, tiếng kêu của Tô Dung chợt vang lên phía sau làm tôi giật mình.

"A!!! Sao cậu lại dọa người ta giữa ban ngày vậy?!"

"Khai mau, khai mau! Đừng có mà đánh trống lảng nha." Tô Dung hấp háy mắt cười, làm đúng điệu bộ bắt quả tang.

"Ân Kỳ! Ân Kỳ tới rồi!" Trông thấy cô gái đang đi về phía bên này, tôi mừng rỡ, vừa vẫy tay vừa tiến lên phía trước...

"Xin lỗi nhé, tớ phải lo giải quyết một số việc bên phòng Kế hoạch nên ra trễ. Mọi người đợi lâu chưa?" Ân Kỳ bước nhanh tới đoạn vuốt lại mái tóc hơi rối vì bị gió thổi.

"Bọn tớ vừa mới đứng đây được một lúc thôi." Tôi cười, đáp.

Tô Dung bước đến khoác vai Ân Kỳ. "Thảo nào giờ tan làm không thấy cậu đâu! Có việc gì mà lại chạy xuống phòng Kế hoạch?"

"Giám đốc bộ phận đó gọi tớ xuống, toàn hỏi mấy câu linh tinh." Ân Kỳ vừa nghĩ đến đã cau mày.

Tô Dung thì lại thay đổi vẻ mặt hóng hớt thành cảnh giác: "Hừm, cái tên Giám đốc phòng Kế hoạch đó có ý với cậu! Sau này phải cẩn thận đề phòng hần ta!"

Ân Kỳ gật đầu tán thành.

Qua giọng điệu và cử chỉ của hai người bọn họ, tôi cũng bắt đầu cảm thấy việc này không đơn giản...

Tin, tin!!

Tiếng còi xe vang lên đằng xa. Chiếc Infiniti màu đỏ rượu sáng bóng xuất hiện trước mặt cả ba người chúng tôi. Tô Dung là người có biểu cảm phong phú nhất, cô ấy mồm chữ A, mắt chữ O nhìn chăm chăm vào chiếc xe hơi đắt tiền kia. Quan sát thì thấy Ân Kỳ cũng ngạc nhiên không kém. Còn tôi, lúc này đã không thể thốt nên lời.

Trước đây, Hứa Quang từng cho tôi xem qua một số dòng xe được sản xuất với số lượng giới hạn trên thế giới. Tuy không quan tâm lắm về sở thích xe cộ của anh, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra, chiếc Infiniti này là một trong những số đó!

Nguyên Hải Hàn chễm chệ ngồi ở vị trí ghế lái, nháy mắt cười:

"Hey! Mời các người đẹp lên xe, chúng ta đi ăn!"

Thư kí Nguyên... Anh ta rốt cuộc là người như thế nào?!

Tôi không thể không cảm khái mức độ chênh lệch giữa trợ lý và thư kí riêng của Túc Tụ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ngày mai xuất viện

Tô Dung quyết định dùng bữa tại một nhà hàng 3 sao nổi tiếng chuyên về các món ăn Pháp. Sau khi chứng kiến sự hào nhoáng của chiếc xe, cô nàng lập tức không có ý định tiết kiệm tiền trong ví của Nguyên Hải Hàn. Ân Kỳ thì đề nghị đi ăn lẩu hải sản. Nghe nói quán lẩu ở con phố M gần đây rất ngon.

"Thiên Quỳnh, còn cô?" Sau một hồi bàn bạc về địa điểm ăn uống, thư kí Nguyên đang lái xe bỗng lên tiếng hỏi tôi.

Tô Dung và Ân Kỳ ngồi phía ghế sau, còn tôi ở vị trí bên cạnh ghế lái. Tôi nhìn con đường đang đi phía trước, sau khi xác định mới trả lời:

"Gần đây đúng là có quán lẩu hải sản rất ngon, tôi cũng nghe nói, nhưng chưa ghé thử bao giờ."

Nguyên Hải Hàn một tay nắm vô lăng, một tay khẽ đẩy gọng kính. Trong chốc lát, tôi dường như thấy anh ta có hơi nhúm mày.

"Tiểu Quỳnh à, nhà hàng tớ nói cũng được lắm đó! Cậu thử suy nghĩ lại chút xem." Tô Dung rất quyết tâm, chồm lên ghế trước kéo vai áo tôi lắc lắc.

"Tôi cũng cảm thấy nên đến nhà hàng Pháp."

Nguyên Hải Hàn đưa ra ý kiến.

Ân Kỳ tò mò, hỏi: "Vì sao? Trời đang lạnh, ăn lẩu sẽ làm ấm người mà."

Nguyên Hải Hàn: "À, ừm... Xin lỗi nha, tôi bị dị ứng với hải sản."

Tô Dung: "Yeah! Đi ăn món Pháp nào!"

Ân Kỳ: "..."

"..." Tôi quả thật không biết nói gì hơn.

* * *

Nhà hàng kiểu Pháp ở thành phố A không khác mấy so với những nơi mà tôi đã từng đi qua trước đây. Từ cách trang trí cho đến màu sắc đều làm nổi bật phong cách cổ điển, sang trọng nhưng không kém phần nhã nhặn.

Khăn trải bàn sạch sẽ, dụng cụ ăn sáng lấp lánh dưới ánh đèn chùm tinh xảo. Đĩa sứ trắng muốt, những chiếc ly đế cao được lau chùi sáng bóng. Mọi thứ đều tạo nên cảm giác xa hoa quen thuộc, mà đối với tôi, cảm giác này lại không mấy dễ chịu.

Tô Dung và Ân Kỳ ăn uống rất ngon miệng, khi gọi món đều không hề tỏ vẻ khách sáo. Nguyên Hải Hàn cũng không phải kiểu người nằm trong khuôn khổ "khi ăn không được phép nói chuyện" của các gia đình quý tộc. Suốt buổi anh ta vui vẻ kể chuyện trên trời dưới đất, có thể nói vốn hiểu biết của người này rất phong phú. Tô Dung cũng góp chuyện bằng cách không ngừng hỏi tới hỏi lui, Ân Kỳ tuy không nói được nhiều như bọn họ nhưng tung hứng cực kì ăn ý.

Nguyên Hải Hàn kể về chiếc đàn piano làm bằng pha lê của nghệ sĩ thiên tài nào đó người Nhật được đem đi đấu giá. Lúc tôi đang chăm chú lắng nghe thì tiếng chuông điện thoại từ đâu đó bỗng vang lên cắt ngang.

"Ha ha, là của tôi! Tôi ra ngoài nghe máy đây!"

Thư kí Nguyên lấy điện thoại ra xem, nói xong câu đó, anh ta đứng dậy rời đi.

Hừm? Có khi nào là Tổng giám đốc gọi?

Tôi bất chợt nảy sinh ý nghĩ đó, nhưng nếu là vậy thì chắc không cần phải ra ngoài nhận máy.

Nguyên Hải Hàn vừa khua tay, Tô Dung đã bắt đầu bàn tán sau lưng anh ta:

"Hóa ra thư kí Nguyên là con người rất dễ tiếp xúc. Cảm thấy anh ta cùng Túc tổng hoàn toàn đối lập nha. Không hiểu sao bọn họ có thể làm việc ăn ý nhiều năm đến vậy!"

"Thật ra cái chúng ta nhìn thấy bên ngoài chưa hẳn là toàn bộ tính cách bên trong của một con người." Ân Kỳ nói một cách triết lí.

Tôi chỉ tò mò mỗi một vấn đề: "Túc tổng và thư kí Nguyên quen biết lâu rồi à?"

Tô Dung gật đầu: "Tớ nghe nói là từ hồi học cấp 3 lận."

"Giờ mới để ý, hai người đó cũng trạc tuổi nhau nhỉ?" Ân Kỳ nói.

Tôi gật gù tiếp thu nãy cái thông tin mới mẻ này, dùng đũa ghim cà chua bi đỏ mọng trong phần rau xà lách bỏ vào miệng.

"Tớ thì lại mới phát hiện ra công ty R đúng là nơi ngoạ hồ tàng long, khi không bỗng xuất hiện thêm một chàng trai độc thân hoàng kim. Ấy da, có khi sau này lại được thêm vài chàng nữa! Chỉ cần đi làm để ngắm mỹ nam thôi, cuộc đời bọn cô nương đây cũng xem như viên mãn rồi!" Tô Dung bây giờ đã bắt đầu lộ bản chất của một con người ghiền xem phim kiếm hiệp.

"Tớ thấy cậu nên lo cho lương tháng của mình thì hơn, làm việc chăm chỉ mới kiếm được nhiều tiền. Kề đó có thể sống một cuộc sống tiêu dao tự tại, phiêu bạt giang hồ!" Tồi bắt chước giọng điệu khoa trương vừa rồi của Tô Dung.

Ân Kỳ ngồi bên cạnh bỗng bật cười nghiêng ngả.

Nguyên Hải Hàn sau khi nghe điện thoại xong thì quay trở lại bàn ăn, thấy điệu bộ không nghiêm túc của chúng tôi liền trưng ra bộ mặt thẳng thốt của một người đàn ông thất vọng về phái đẹp.

"Thư kí Nguyên, còn tướng anh lâm trận bỏ chạy, để chúng tôi ở lại rửa bát chứ!" Tô Dung giả vờ sốt ruột, đoạn lấy khăn giấy thấm thấm mồ hôi trên trán.

Nguyên Hải Hàn vừa cười vừa nheo mắt với vẻ không đồng tình: "Cho dù tôi bỏ chạy thì các cô chịu ngồi yên rửa bát cho người ta hay sao? Hơn nữa ở đây thứ gì cũng đắt, để vỡ vài món cũng khiến người ta sốt ruột lắm đó."

Tô Dung: "..."

Cuối cùng tôi cũng tìm ra được điểm chung giữa Tổng giám đốc và vị thư kí Nguyên đây.

Khụ khụ! Cách nói chuyện quá ư là hàm súc rồi...

"À quên mất, các cô đều chuẩn bị tinh thần đi nhé! Vừa rồi sếp gọi, bảo trưa mai sẽ xuất viện." Nguyên Hải Hàn cười hi hi thông báo.

Tôi: "Hà?"

Hóa ra cuộc gọi lúc nãy thật sự là đến từ Túc Tụ Lâm.

"Tốt quá, cuối cùng sếp cũng đi làm trở lại rồi!"

"Công ty dạo gần đây đúng là cần có sự dẫn dắt của Túc tông!"

Tô Dung và Ân Kỳ đều vui mừng khi nghe tin.

Tôi không rõ cảm giác của mình.

Dạo gần đây công việc chồng chất, khó khăn lắm tôi mới thích nghi kịp, cùng với thư kí Nguyên giải quyết toàn bộ. Lúc nhận ra thì đã mấy ngày không đến bệnh viện thăm anh rồi.

Tổng giám đốc trở lại công ty, có nghĩa là ngày tháng tôi bị tra tấn tinh thần lại tiếp diễn!

Tôi nên cảm thấy buồn bực chứ nhỉ? Nhưng buồn bực đem so sánh với cảm giác hiện giờ không giống chút nào!

Túc Tụ Lâm sắp xuất viện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phiên ngoại 1: Cô Ấy Quên Tôi Rồi

...

Cạch!

Cánh cửa phòng bệnh bị đẩy nhẹ, chàng trai có dáng người cao gầy bước vào. Dưới cặp kính cận là khuôn mặt thư sinh thoảng chút vẻ lười nhác.

Người trong phòng không có động tĩnh gì.

Bên ngoài cửa, thỉnh thoảng vọng lại tiếng xe đẩy thuốc và tiếng y tá dặn dò bệnh nhân, tiếng đi lại gấp gáp trên hành lang bệnh viện...

"Hey! Cậu lại thất thần gì thế?" Chàng trai đến gần giường bệnh, để chiếc cặp tài liệu đang cầm trong tay xuống cái bàn cạnh đó.

Ánh nắng vàng vọt chiếu qua những tán lá cây, hắt xuống thành những vệt loang lổ trên khoảng sân rộng của bệnh viện. Túc Tụ Lâm quan sát cảnh vật bên ngoài qua ô cửa sổ đã được lau chùi sạch sẽ. Khoảng sân với những bóng râm và băng ghế dài, mấy chiếc xe cứu thương màu trắng, yên tĩnh nằm một góc. Bệnh viện dường như không lúc nào thiếu người đi kẻ lại. Chỉ là trong số đó, không xuất hiện người mà anh muốn nhìn thấy.

"Có muốn tôi bảo Âu Thiên Quỳnh đến thăm cậu không?" Chàng trai đeo kính mỉm cười gợi ý.

"Nhiều chuyện." Túc Tụ Lâm lúc này mới đếm xỉa đến Nguyên Hải Hàn, đáp trả một câu.

"Ai da, ý tốt không chịu nhận!" Nguyên Hải Hàn bày ra dáng vẻ cười nhạo.

Túc Tụ Lâm thần sắc không đổi, đưa tay kéo cái học bàn bên cạnh giường bệnh, lấy ra một chiếc hộp đựng những tài liệu đã được xử lý trước đó.

"Cái này có thể đưa cho cô ấy rồi." Anh đẩy nó tới chỗ Nguyên Hải Hàn, nói.

"Kẻ cuồng công việc! Cậu đúng là kẻ cuồng công việc!" Vị thư kí Nguyên nào đó lắc đầu cảm khái. Anh ta lên án Túc Tụ Lâm là thế, nhưng nguyên nhân thực sự không cần nghĩ cũng biết.

Việc ở Canada vẫn còn trong giai đoạn thất thường, buộc Nguyên Hải Hàn phải xử lý một số hợp đồng khi về nước, việc này cũng đã làm mất khá nhiều thời gian. Quan trọng hơn, Túc Tụ Lâm lại nhập viện đúng thời điểm các dự án hợp tác với bên đầu tư xây dựng đang được tiến hành, thế là Nguyên Hải Hàn vẫn phải thay anh giám sát tiến độ công trình. Tuy Nguyên Hải Hàn có thể tự mình giải quyết cả thấy, nhưng ôm nhiều việc như vậy, khó tránh hiệu quả sẽ không đạt được tốt như mong đợi. Túc Tụ Lâm biết rõ điều này nên đã đề nghị anh ta đem các tài liệu liên quan đến bệnh viện rồi tự mình xử lý. Mục đích gánh vác bớt phần của Âu Thiên Quỳnh...

Người hấn trong bệnh viện, nhưng tâm hấn lại hoàn toàn đặt ở nơi khác.

Nguyên Hải Hàn không nhịn được, buộc miệng hỏi: "Này Lâm, cô ấy thực sự là Tiểu Quỳnh sao?"

"Ừm." Anh ngắn gọn đáp.

"Vậy..."

Nguyên Hải Hàn cảm thấy chuyện xảy ra vào 8 năm về trước, cho đến bây giờ Túc Tụ Lâm vẫn rất khó mà nguôi ngoai. Vậy nên, anh ta bắt đầu phân vân không nói tiếp.

Sau một hồi im lặng, Túc Tụ Lâm không biết đang nghĩ gì, chợt lên tiếng: "Cô ấy quên tôi rồi." Ngừng một chút, anh lại bình thản cười: "Tất cả những chuyện đã xảy ra lúc đó, đều quên sạch sẽ!"

Tình cảm con người, quả thật có thể bất biến sao? Khoảng thời gian cũng không phải là ngắn ngủi, đã qua 8 năm rồi. Bắt đầu từ thời niên thiếu, nhưng lại ăn sâu, bám rễ cho đến lúc trưởng thành. Cởi bỏ lớp vỏ cuồng nhiệt là dư âm sâu đậm không dứt, loại tình cảm một khi đã ném trái hạnh phúc bao nhiêu, thì lại có thể đau đớn đến chết đi sống lại bấy nhiêu.

Thư kí Nguyên cau mày, nhìn nụ cười có phần bất lực của tên bạn thân. Lúc này, anh ta lại không thể làm bộ dạng cà lơ phớt phơ để trêu chọc Túc Tụ Lâm được nữa, chỉ để lại tiếng thở dài khe khẽ bên giường bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18-2: Hòn đá nhỏ

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc một chuỗi công việc tại văn phòng vào buổi sáng. Đến giờ ăn trưa, tôi thu dọn giấy tờ, đang chuẩn bị đi xuống canteen thì vị thư kí Nguyên nào đó đột nhiên xuất hiện trước mặt, bảo tôi cùng anh ta đi đón Túc Tụ Lâm xuất viện.

Mặc dù đang là giữa trưa, tuy nhiên, thời tiết ở thành phố A vẫn rất tốt. Từ trong xe nhìn ra ngoài cửa kính, bầu trời quang đãng, có nắng nhưng không gắt, vài con gió nhẹ thổi qua khiến những tán cây bên đường khẽ lay động, những chiếc lá trên cành đung đưa như đang múa. Tôi ngồi trong xe quan sát những tòa cao ốc nhấp nhô di chuyển, lùi dần lùi dần về đằng xa, trong lòng không hiểu sao lại có chút nhộn nhạo.

"Ôi chào! Tính ra cũng đã mấy ngày không đến thăm boss rồi!" Thư kí Nguyên đang tập trung lái xe này giờ, bỗng thốt lên một câu.

Tôi hơi giật mình, quay sang nhìn Nguyên Hải Hàn, thăm tính từ cái lần đem tài liệu đến bệnh viện cho Túc Tụ Lâm kí tên, rồi đi gặp đối tác để bàn hợp đồng, cũng đã cách đây ba ngày.

Thực ra lần đó vốn không thể tính là thăm bệnh được.

"Thư kí Nguyên, mấy ngày này anh cũng không đến bệnh viện sao?" Tôi ngần ngừ hỏi.

Một lúc sau mới thấy Nguyên Hải Hàn đưa tay gãi mũi, khẽ "ừm" một tiếng.

Cách trả lời đơn giản này của Nguyên Hải Hàn khiến tôi cảm thấy có cái gì đó không đúng cho lắm. Nhưng là cái gì thì không thể nói rõ ràng ra được.

Tôi quyết định không để ý đến thái độ lạ lùng của thư kí Nguyên nữa, tiếp tục nhìn về phía con đường tấp nập xe cộ. Trong đầu chợt nhớ lại hình ảnh nhợt nhạt của Túc Tụ Lâm vào mấy ngày trước...

Không bao lâu sau, xe chạy đến trước cổng bệnh viện XX. Chưa đầy 10 phút, tôi và Nguyên Hải Hàn đã có mặt ngay tại phòng bệnh của Túc Tụ Lâm.

Hình ảnh tôi bắt gặp đầu tiên khi vào phòng là dáng người vạm vỡ cao lớn. Túc Tụ Lâm đang đứng cạnh giường bệnh, thông thả thắt caravat. Ánh sáng nhợt nhạt xuyên qua lớp kính cửa sổ, phản chiếu lên khuôn mặt góc cạnh, nam tính của anh. Vẫn là nét đậm mạc cổ hũ, nhưng có thể nhận ra khi sắc đã tốt hơn rất nhiều.

Nghe thấy có tiếng người bước vào, động tác của Túc Tụ Lâm hơi ngừng lại, tầm mắt anh dừng ở chỗ chúng tôi một chút, sau đó lại cúi đầu thắt nốt chiếc caravat trên cổ áo.

"Chuẩn bị xong chưa?" Nguyên Hải Hàn đi tới trước giường bệnh, xách cái vali nhỏ chứa đồ bên cạnh Túc Tụ Lâm.

Anh không nói gì, lại nhìn về phía tôi. Tôi đành tiến lên một bước, khẽ gật đầu chào: "Tổng giám đốc."

"Ừm." Túc Tụ Lâm không mặn không nhạt đáp. Anh bỗng quay sang nói với thư kí Nguyên: "Cứ để đồ ở đó, còn một số thủ tục xuất viện chưa làm xong, cậu ra ngoài giải quyết hộ tôi."

"Được rồi, vậy tôi ra ngoài xử lý mấy cái đó trước, để trợ lí Âu ở lại trông chừng cậu đấy." Nguyên Hải Hàn cười đầy ẩn ý, ngón tay đưa lên, không ngừng làm động tác ok.

Haizz... Cái gì mà trông chừng chứ? Túc Tụ Lâm cũng đâu phải con nít!

Tôi nở nụ cười tươi như hoa, vờ như không để ý đến lời nói của thư kí Nguyên. Đợi đến khi Nguyên Hải Hàn hoàn toàn ra khỏi cửa phòng bệnh, tôi chỉ còn biết nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang từ từ đóng lại.

"Khụ, khụ..."

Phía sau chợt vang lên tiếng ho khan, tôi quay lại, nhìn thấy Túc Tụ Lâm đang cuộn tay che miệng, hàng mày anh tuấn nhíu chặt.

"Túc tổng, anh không khỏe ư?"

"Không sao."

"Đề tôi đi lấy nước!"

Tôi nhanh chóng đến chỗ bình lọc nước nơi góc phòng, rót non nửa ly, liền đem đến đưa cho Túc Tụ Lâm.

Túc Tụ Lâm nhìn chăm chăm vào cốc nước trên tay tôi, một lúc sau mới nhận lấy.

"Cảm ơn." Anh nhẹ giọng nói, rồi kê cốc lên miệng uống một ngụm.

Tôi mỉm cười, đáp: "Không có gì, việc tôi nên làm mà."

Nói xong câu đó, cũng là lúc căn phòng bắt đầu rơi vào trạng thái im lặng.

Tiếng điều hòa kêu ù ù, cách một lúc lại vang lên.

Đúng lúc tôi định xin phép ra ngoài xem thư kí Nguyên làm thủ tục đến đâu rồi, Túc Tụ Lâm đã bất ngờ lên tiếng trước:

"Việc của công ty dạo này thế nào?"

Tôi không suy nghĩ gì nhiều, liền trả lời: "Mọi việc đều ổn, cũng nhờ có thư kí Nguyên hỗ trợ nên quá trình diễn biến đều rất thuận lợi. Túc tổng yên tâm!"

Anh nhìn tôi, dường như đang do dự điều gì đó, hồi lâu sau mới nói: "Cô gầy đi rồi."

Lòng ngực tôi lại xuất hiện thứ cảm giác nhộn nhạo như khi trên đường tới bệnh viện. Tâm trí vốn có thể ví như mặt hồ yên ả, lại bị một cục đá nhỏ làm cho lăn tăn gợn sóng. Phải mất một lúc sau mới có thể bình ổn lại.

Tôi cười giả lả, cố gắng nhìn thẳng vào đôi mắt ẩn chứa tâm tình phức tạp của anh: " À...vâng, con người tôi vốn gầy béo thất thường. Khiến Túc tổng chê cười rồi!"

Túc Tự Lâm dường như không có phản ứng gì trước câu nói của tôi. Anh đặt cốc nước lên trên mặt bàn, sau đó giờ tay xem đồng hồ.

" Ăn trưa chưa?"

" Há? À... Vẫn chưa ạ!" Tôi thành thật trả lời.

" Vậy cùng tôi đến nhà hàng gần đây." Túc Tự Lâm kéo theo chiếc vali ở bên cạnh, chuẩn bị rời khỏi phòng.

" Nhưng mà..." Tôi lấy điện thoại ra nhìn giờ, rồi ngẩng đầu báo cáo: " Sắp vào giờ làm rồi, tôi phải về công ty. Túc tổng, anh vừa xuất viện, nên dành thời gian ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ! Sau khi anh về tôi sẽ tổng hợp lại đầy đủ các tài liệu và báo cáo dự án của công ty trong tuần qua để anh xem xét..."

" Trợ lý của tôi, nếu đã không thể tự chăm sóc bản thân, sao có thể hoàn thành tốt việc tôi giao phó?" Ngừ điệu của Túc Tự Lâm vẫn lãnh đạm như vậy, lúc này lại lộ rõ vẻ không hài lòng.

"... Vâng, tôi hiểu rồi!"

Tôi chậm chạp đáp lại, thấy Túc Tự Lâm bước ra ngoài liền biết thân biết phận đi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Có thể trở thành bạn

"Chọn món đi!" Túc Tự Lâm nhàn nhạt cất giọng, anh nhận lấy menu từ phục vụ rồi đặt hẳn lên trên bàn, căn bản không để ý đến.

Tôi cố để đôi mắt của mình dán chặt vào thực đơn trong tay, nếu không thì nó sẽ trở thành thứ vũ khí bén nhọn găm vào người đối diện...

Nhất định là thời gian trong bệnh viện boss đã được hầu hạ quen rồi, bây giờ ngay cả việc chọn món cũng lười làm, giao phó luôn cho trợ lý.

"Túc tổng, anh muốn ăn gì?" Tôi cúi đầu nghiên cứu các món đắt đỏ trong thực đơn, ra vẻ tận tâm với cấp trên hỏi.

"Tùy cô!"

Bộ dạng kiên nhẫn của Túc Tự Lâm cũng không kém gì anh phục vụ đang đứng đợi một bên từ nãy đến giờ.

Thái dương bắt đầu hơi co giật, tôi đành phải gọi qua loa vài món nhiều dinh dưỡng, thích hợp để bồi bổ người vừa khỏi bệnh. Mặc dù rất thích ăn nhiều gia vị nhưng nghĩ đến dạ dày của Túc Tự Lâm, đành chuyển hướng sang các món thanh đạm.

Sau khi nghe tôi gọi một loạt các món, Túc Tự Lâm hơi chau mày, lăm bầm câu gì đó.

Nhìn qua khẩu hình miệng, hình như là: "Khẩu vị... thay đổi?"

...My heart was stolen from you,

Unable to escape the exile.

The flow of time is smooth, with whom I go through all?

You is the most cruel thief..

...Trái tim tôi đã bị em đánh cắp,

Không thể thoát khỏi số kiếp lưu đày.

Dòng thời gian trôi chảy, là ai cùng tôi trải qua tất cả?

Em chính là tên trộm tàn nhẫn nhất..

Bản nhạc réo rất vang lên, khi tôi vẫn còn ngây ngẩn trong ca từ của bài hát, Túc Tự Lâm đã nhanh chóng lấy điện thoại ra nhận máy.

"Về đến công ty rồi à?"

...

"Cũng phải tầm một tiếng nữa."

...

"Đủ rồi, cậu đi thông báo mọi người chuẩn bị mở cuộc họp định kì..."

...

Theo như dự đoán của tôi, cuộc gọi này hẳn là đến từ Nguyễn Hải Hàn.

Sau khi vị tổng tài nào đó cúp máy, tôi đan hai bàn tay vào nhau, có chút tò mò hỏi:

"Túc tổng, lúc ở bệnh viện sao chúng ta không gọi thư kí Nguyễn đi ăn cùng nhỉ?"

Túc Tự Lâm chỉ liếc nhìn tôi một cách dửng dưng, ung dung trả lời: "Không cần, cậu ta no rồi."

Tuy câu này của tổng giám đốc có hơi tùy tiện, nhưng vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt anh lại khiến tôi không có cách nào nghi ngờ.

Không bao lâu sau, thức ăn được dọn lên, món nào món nấy đều được bài trí rất tinh tế, hội tụ đủ ba yếu tố sắc, hương, vị. Căn bản là các món ăn trên bàn đều không nằm trong list ẩm thực ưa thích của tôi, nhưng chỉ cần nhìn thôi đã khiến tôi nảy sinh cảm giác muốn động đũa nếm thử một miếng.

"Mau ăn đi!" Túc Tự Lâm chợt mở miệng nhắc.

"Vâng! Sếp ăn ngon miệng!" Tôi cố gắng tươi cười đáp lại, sau đó cũng không khách khí nữa, tập trung vào chuyên môn lấp đầy cái bụng trống rỗng.

Túc Tự Lâm quả thực là một con người có phẩm vị cao. Nhà hàng anh ta chọn tuy không phải thuộc hàng danh tiếng lẫy lừng, nhưng từ cách bài trí ẩm cúng, sạch sẽ, phong thái niềm nở của phục vụ, món ăn đậm hương vị truyền thống, không chạy theo phong trào món Tây... Có thể nói là nơi đã thử ghé qua một lần thì chắc chắn sẽ muốn ghé thêm lần thứ hai.

Tôi dần phát hiện ra Túc Tự Lâm ăn không nhiều, không hiểu là do động tác nho nhã của anh khiến tôi nghĩ thế, hay là do anh vẫn chưa khỏe hoàn toàn. Quan sát một chút, hình như anh giống như bị cái gì đó phân tán thì đúng hơn...

Có lẽ là do ánh nhìn lộ liễu của tôi, Túc Tự Lâm từ từ ngước mắt lên. Khoảnh khắc khi chạm phải trùng mắt đen hút như vực sâu của anh, một loại cảm giác xao động chợt lan tỏa trong tâm trí khiến tôi chợt dạ, vội cup mắt lại. Nếu tiếp tục nhìn lâu hơn nữa, rất có khả năng sẽ bị chìm đắm trong đôi mắt đó một cách không thể kiểm soát.

Bỗng có tiếng cười khẽ thoáng qua từ phía đối diện, tôi vẫn giả vờ chăm chú khuấy nước canh trong bát, sau đó liền nghe thấy Túc Tự Lâm gọi phục vụ cho thêm món sườn xào chua ngọt.

"..." Theo phản xạ tự nhiên, tôi ngẩng phắt lên nhìn anh. Chẳng lẽ Túc Tự Lâm cũng thích món sườn xào chua ngọt giống tôi? Thật trùng hợp!

Đối diện với sự nghi hoặc của tôi, Túc Tự Lâm hơi nhếch môi, qua loa giải thích: "Món đặc biệt ở đây, cô nên thử một chút!"

"Vâng, cảm ơn Túc tổng..." Thái độ ôn hòa bất chợt của đối phương khiến tôi phải mất vài giây mới phản ứng kịp.

Trong ấn tượng của tôi, vị Tổng giám đốc trẻ này vốn là một con người khó hầu hạ đến cực điểm, vừa cực đoan vừa hà khắc, làm việc như một cái máy, là ví dụ điển hình của chứng cuồng công việc rất hiếm gặp trong xã hội hiện nay. Thời gian đầu làm việc chung, tôi cảm nhận được một cách rõ ràng rằng anh ta có thành kiến với tôi. Tuy nhiên, kể từ lúc gặp ở trong bệnh viện cho đến thời điểm hiện giờ, thái độ của Túc Tự Lâm so với lúc trước quả thực có chút thay đổi... Có lẽ là do sự nhẫn nhịn cùng tận tụy trong công việc của tôi đã khiến anh ta cảm động và nhận ra sai lầm của mình.

Nghĩ ngợi một hồi, tôi cảm thấy lối tư duy này rất logic. Nếu không bị cản trở bởi địa vị xã hội, có lẽ hai chúng tôi cũng có thể trở thành bạn tốt.

Sau bữa trưa hôm ấy, mọi việc lại trở về quỹ đạo vốn có. Thời điểm Túc Tự Lâm trở về, công ty R cũng bắt đầu bước vào giai đoạn ổn định. Hứa Quang lại có việc phải đi thành phố khác công tác một chuyến, thế là cuộc sống của tôi trở nên nhàn hạ một cách hiếm thấy.

Ngàn vạn lần không ngờ đến, sự yên bình ấy cũng tựa như việc sóng yên biển lặng trước cơn bão...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cám dỗ

Tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ.

Tôi thử trở mình một chút, phát hiện cơ thể rã rời, cơ hồ toàn bộ sức lực trong người đều bị vắt đến cạn kiệt...

Chập chờn trước mắt là trần nhà màu trắng toát. Mùi bạc hà thanh lạnh thoang thoảng trong không khí khiến người ta thư thái, dễ chịu. Tôi tham lam hít sâu một hơi, dường như ngay cả cơn đau đầu cũng giảm bớt phần nào.

Sau cơn say, những triệu chứng kể trên đều không có gì lạ, lạ là ở chỗ căn phòng tôi nằm, nó vốn không phải căn phòng có diện tích khiêm tốn trong căn hộ tôi đang sống!

Nhìn xung quanh một vòng. Nơi đây có cách bài trí gọn gàng, ngăn nắp nhưng lại có chút đơn điệu, mọi thứ đều được bao phủ bởi tông màu trầm lạnh. Có thể khẳng định đây là phòng của đàn ông...

Lúc nhận ra điều này, tôi dường như quên luôn cả cơn choáng váng, bật dậy như một cái lò xo. Chấn trên người rơi xuống, thân thể lộ ra bên ngoài, tôi mới phát hiện trên người mình chỉ còn mặc mỗi nội y.

Đại não dường như nổ ầm một tiếng.

May mắn là bên cạnh tôi không có động vật khác giới nào đang nằm, nở nụ cười vô lại và hỏi: "Còn đau không em?"

Tôi dần bình tĩnh trở lại, nhìn thấy bộ áo choàng ngủ được ai đó gấp sẵn, nằm ngay ngắn phía cuối giường, bèn lấy mặc tạm vào người.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Nội tâm tôi không ngừng gào thét câu đó cho đến khi mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài... Đập vào mắt là cảnh vật hoàn toàn xa lạ, nhưng con người đang ngồi đọc báo trên sofa lại quen thuộc đến mức khiến tôi phải nghiêng rặng. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta trong bộ quần áo đơn giản ở nhà, tuy đáng vẻ có hơi khác so với thường ngày, nhưng không thể phủ nhận cái khí chất ấy vô cùng nổi bật trong số hàng vạn người, cảm giác dường như toàn bộ ánh sáng đều tập trung trên người anh ta vậy!

"Tỉnh rồi à?"

Tôi hoàn hồn, trông thấy Túc Tự Lâm hơi nghiêng đầu nhìn mình.

"Ừ ừm... Đây là chỗ nào?"

"Nhà tôi."

"Sao tôi lại ở nhà anh?" Tôi không để ý ngữ khí của mình lúc này không hề giống như đang nói chuyện với cấp trên.

"Âu Thiên Quỳnh, cô không biết tôi qua mình uống say à?" Người đàn ông đó nhếch môi, trong giọng nói hàm chứa ý giễu cợt.

Lá gan của tôi dường như sắp phình to đến nơi, quát lên một cách bất bình: "Nhưng mà Túc tổng, sao anh có thể thừa cơ trợ lý của mình không được tỉnh táo mà làm vậy chứ?!"

"Làm gì?"

"Rõ ràng là quần áo của tôi..." Chẳng lẽ tôi phải nói thẳng ra!!!

Túc Tự Lâm bắt đầu nhàu mày, nhìn tôi với ánh mắt như đang chịu phải hàm oan, đến mức ngay cả nhảy xuống sông Hoàng Hà ngàn năm cũng rửa không sạch...

"Cô có cần nghỉ lại một chút tối qua mình đã làm gì không?"

Tôi hôm qua ư?

Tôi cố gắng hồi tưởng. Một đoạn kí ức mơ hồ nào đó chợt hiện lên trong đầu.

....

Tôi mơ màng nghe thấy tiếng ai đó lay gọi mình, nhưng chất cồn dường như đã ngấm vào các tế bào thần kinh, từng cơn choáng váng ập đến, ý thức như con thuyền bị tầng tầng sóng dữ ngày một nhấn chìm.

Trong mơ hồ, vẫn có thể nhận ra có người giúp tôi cởi lỏng cổ áo vốn dĩ khít chặt, sau đó dùng khăn ướt, chậm chậm lau mặt cho tôi, động tác vô cùng tỉ mỉ, dường như sợ sẽ làm đau tôi vậy...

Trước khi theo Túc Tụ Lâm đi ăn tối với khách hàng, tôi đã chọn một bộ đồ không quá cứng nhắc như trang phục đi làm thường ngày, cũng không quá tùy ý, đủ để thể hiện tố chất cần thiết của một trợ lý. Tuy nhiên, mặc đi bàn họp đồng thì được xem là hoàn hảo, mặc đi ngủ thì quả thực không hợp lý chút nào! Độ bó của cả áo lẫn quần khiến tôi vô cùng khó chịu... Không rõ lúc đó tôi đã lèm bèm cái gì, cơ thể phản ứng ra sao, bên tai bỗng loáng thoáng tiếng than khẽ trầm thấp. Có lẽ đôi mắt nặng trĩu, tôi lơ mơ nhìn thấy được đôi bàn tay đang chần chờ giữa không trung... Đó là đôi tay rất đẹp, hơn nữa còn có chút quen thuộc.

Thấy chủ nhân của nó có ý định thu lại, tôi bắt đầu bực bội, gần như gào lên: "Mau cởi giúp tôi!!"

...

Chuyện sau đó... Tôi quả thực không dám nghĩ tiếp nữa!

"Nhớ ra rồi sao?" Có lẽ vẻ mặt của tôi đã khiến anh ta rút ra được kết luận như vậy. Túc Tụ Lâm gấp tờ báo trong tay lại rồi đặt nó sang một bên, "Nửa đêm canh ba, cô ở trong nhà tôi đòi cởi đồ, vậy cô nói xem, rốt cuộc ai mới là người có ý đồ bất chính?" Anh hơi nhướn mày nhìn tôi, trong một khoảnh khắc, có cảm giác từ ánh mắt cho đến đôi môi của người đàn ông này đều trở nên ôn hòa hơn so với thường ngày.

"..." Thực ra ngay vào lúc này, điều mà tôi nhận thức được rõ ràng nhất chính là tửu lượng của mình thật đáng bị khinh bỉ!

"Tôi... Cái đó, xin lỗi! Nhưng Túc tổng nhất định phải tin tôi, tôi hoàn toàn không có ý đồ gì với anh, không có ý quyến rũ anh..." Vì tránh để lại những hiểu lầm không đáng có, tôi đành phải cố gắng giải thích.

Nhưng vừa nói hết câu, nét mặt của Túc Tụ Lâm khẽ biến đổi, thoát nhìn không được tốt cho lắm.

"Tôi biết Túc tổng có rất nhiều bạn gái, sẽ không quan tâm đến trợ lý quèn như tôi! Tôi cũng đã có bạn trai... Tuyệt đối sẽ không mơ tưởng đến anh đâu, anh cứ yên tâm!"

Sắc mặt của Túc Tụ Lâm thoát cái đã trở nên sa sầm, trông còn khó coi hơn cả lúc trước.

Hình như càng nói càng sai thì phải?

Đáp lại nỗi băn khoăn trong lòng tôi là sự trầm mặc đến đáng sợ của anh ta. Túc Tụ Lâm cơ hồ phải suy nghĩ điều gì đó, một lúc lâu sau mới chịu mở miệng: "Tôi hối hận rồi!"

"Hả? Cái gì hối hận?" Tôi chau mày hỏi.

Anh ta chợt nở nụ cười nhạt, nhưng lại trông có vẻ tức giận: "Tôi qua nên làm cho em không thể xuống giường sớm như vậy mới đúng!"

Chưa kịp tiêu hóa hết câu vừa rồi của Túc Tụ Lâm, tôi đã bị kéo đi vào trong phòng ngủ ban nãy. Người đàn ông trời đánh đó lôi tôi vào phòng rồi đẩy xuống giường. Ngay lúc ấy, tôi lập tức nhận ra hoàn cảnh vô cùng nguy khốn của mình.

"A a a a a! Làm cái gì vậy? Anh điên rồi!" Tôi bất chấp hình tượng vừa gào vừa hét.

Không để tôi có cơ hội trốn thoát, Túc Tụ Lâm đã nhanh chóng dùng cơ thể cao lớn của anh ta để kìm chặt tôi trên giường, sau đó dùng một tay để cố định hai cánh tay tôi trên đỉnh đầu, bàn tay còn lại thì chặt eo tôi. Lốp áo choàng ngủ vì cử động mạnh mà dây buộc bị buông lỏng, khiến một mảng da thịt của tôi cứ thế bị lộ ra bên ngoài...

"Tổng giám đốc, anh đừng có làm vậy!" Đàn ông trời sinh vốn mạnh mẽ hơn phụ nữ, tôi biết đấu sức với Túc Tụ Lâm chỉ có nước thiệt thân, đành phải dùng giọng điệu uy hiếp.

Có điều, đối phương lại tỏ ra hững hờ trước sự uy hiếp này, khuôn mặt anh tuần ấy từ từ kẻ sát bên má tôi, hơi thở lạnh lạnh của Túc Tụ Lâm cứ phả vào tai khiến tôi có cảm giác vừa tê vừa ngứa:

"Cô biết không? Bộ dạng hiện giờ của cô còn cáng đáng hơn cả đêm qua..."

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Sóng ngầm

"Cô biết không? Bộ dạng hiện giờ của cô còn cáng đáng hơn cả đêm qua..."

Sau khi nghe xong câu nói đầy ám muội này từ miệng Túc Tụ Lâm, tôi không khỏi đánh ực một cái, nuốt nước bọt. Nơi lồng ngực, trái tim dường như đang không ngừng run rẩy. Đàn ông có thể quân tử trong phút chốc, nhưng nếu để bạn rơi vào tay anh ta lần nữa, e rằng mọi chuyện đều rất khó nói.

"Anh sẽ không chạm vào tôi!" Tôi nghe giọng mình vang lên một cách đầy kiên định.

Túc Tụ Lâm thoáng ngạc nhiên, đôi mắt thâm thúy chăm chú nhìn tôi, chợt lộ ra tia hứng thú.

Không thể phủ nhận, tôi nói câu trên là để thăm dò anh.

"Đừng quên, tôi cũng là đàn ông!" Con người Túc Tụ Lâm rất có nội hàm, không ngại nhắc nhở tôi một câu.

"Anh là đàn ông, nhưng anh có nguyên tắc của riêng mình. Ít nhất, tôi tin rằng Túc tổng sẽ không tùy tiện động vào nữ nhân viên trong công ty, đặc biệt là cấp dưới trực tiếp của anh!"

Tôi khẽ nín hơi mỗi đang dần khô nẻ vì tiết trời trở lạnh ở thành phố A. Quyết định đánh cược một lần.

Túc Tụ Lâm im lặng không nói gì. Không hiểu sao, hình bóng tôi trong đôi đồng tử sâu hút ấy dần trở nên âm đậm, tuy nhiên trước sau vẫn rất rõ ràng, tựa hồ trải qua năm tháng cũng chưa từng phai nhạt.

Hơi thở anh phảng phất mỗi lúc một gần, một thứ mùi hương thanh lạnh tựa bạc hà ập đến. Không một dấu hiệu báo trước, xúc cảm mềm mại nơi đôi môi khiến tôi thoát khỏi giây phút thất thần, nhưng cũng đã quá muộn để ngăn cản.

Nụ hôn của Túc Tụ Lâm rất dịu dàng, không hề mang theo chút dục vọng nào. Anh chỉ dừng lại ở việc chạm môi, không tiến sâu hơn, sau đó thản nhiên rời đi.

"A...Anh!" Tôi lắp bắp mãi trong miệng mà không nói được lời nào, chức năng ngôn ngữ ngay giờ phút này lại bắt đầu trở nên rối loạn.

"Đừng quá tin tưởng ai đó..." Túc Tụ Lâm nhếch môi cười, đưa tay chỉnh lại vạt áo đã bị tuột khỏi vai tôi: "Bởi, tôi có thể vì em mà kiềm chế, nhưng người khác thì chưa chắc."

Thực chất, phải đến tận sau này tôi mới hiểu được. Trong trường hợp một người đàn ông có ham muốn với một người phụ nữ, khi anh ta yêu người phụ nữ đó, dục vọng ấy lại càng mãnh liệt... Nếu người đàn ông có thể khắc chế chỉ vì sự gượng ép, dù chỉ là một chút của người phụ nữ, chứng tỏ, kể cả việc quan hệ thể xác cũng ngàn vạn lần không sánh bằng tình yêu và sự kiên định của anh ta dành cho cô ấy.

Nói xong câu đó, Túc Tụ Lâm chống hai tay rời khỏi người tôi. Tôi vội vàng ngồi dậy chỉnh lại áo choàng trên người, kéo kín dây buộc trước ngực lại. Đề phòng đối phương lại đột nhiên đổi ý, tôi chạy ngay ra khỏi căn phòng ngủ tràn ngập hương vị chỉ thuộc về riêng anh. Dĩ nhiên, Túc Tụ Lâm cũng không ngăn cản, nhưng đôi mắt thâm sâu của anh luôn dõi theo, khiến những biến động chưa kịp ngấm trong lòng tôi lại bùng lên âm ỉ.

"Thật ngại quá, tôi qua đã làm phiền Túc tổng. Bây giờ anh có thể trả lại quần áo cho tôi không?"

Túc Tụ Lâm cuối cùng cũng di chuyển, anh ra khỏi phòng, đi vòng qua tôi rồi bước đến chỗ ghế sofa. Tuy đối phương xoay lưng lại nhưng tôi vẫn nhìn thấy tay anh ta xách lấy thứ gì đó từ trên ghế lên.

Nhìn chiếc túi giấy có in tên của nhãn hiệu thời trang nổi tiếng nhất hiện nay, tôi chỉ có thể thầm cảm khái việc "vung tiền qua cửa sổ" của Túc Tụ Lâm.

Anh đưa cái túi đến trước mặt tôi, nói ngắn gọn: "Cầm lấy!"

"...Không cần đâu, Túc tổng trả lại quần áo cho tôi là được."

Túc Tụ Lâm nghe xong, chỉ hơi nhướn mày: "Tôi không nghĩ mặc lại quần áo bản là việc làm thông minh."

Thấy tôi vẫn không chịu nhúc nhích, anh cũng chẳng ép buộc, thu tay về. "Nếu cô không thích nhãn hiệu này, tôi có thể gọi người mang đến cái khác!"

Tổng giám đốc, rốt cuộc là anh tư duy kiểu gì vậy?

"Không biết Túc tổng đã từng nghe qua câu: 'Vô công bất thụ lộc'?" Tôi cảm thấy tóm gọn ý mình trong năm chữ này rất chuẩn xác.

Túc tổng đáng kính lại không cho là vậy: "Trợ lý Âu đêm qua đỡ rượu thay tôi, chẳng phải nên tính là có công hay sao?"

Đúng là tối hôm qua tôi uống quá nhiều rượu nên mới lần đầu ra bắt tình nhân sự. Điều là do dạ dày của Túc Tụ Lâm không tốt, tôi thân là trợ lý, không vì mấy bản hợp đồng với đối tác mà lần xả thì còn ai đây?

Nghĩ kĩ lại, Túc Tụ Lâm đột nhiên đối tốt với tôi như thế cũng là có lý do.

"Cái đó... Sẽ không trừ vào lương của tôi chứ?" Tôi đưa mắt hướng chiếc túi giấy, không kìm được hỏi.

"Âu Thiên Quỳnh, cô nghĩ đi đâu vậy?"

"À, ha ha... Nếu không phải thì được rồi, vậy thì cảm ơn Tổng giám đốc!" Tôi biết điều cầm lấy túi quần áo trên tay anh, sau đó liền chạy vào nhà vệ sinh trong phòng ngủ để thay đồ.

*

* *

Về đến căn hộ, vừa vào cửa đã nhìn thấy Hứa Quang ngồi trong phòng khách, sắc mặt sa sầm. Hai tay anh khoanh trước ngực, còn đôi mắt thì nhìn đắm đắm về phía tôi. Điều bộ chẳng khác nào ông chồng bắt quả tang vợ vừa đi ngoại tình về.

"Em đi đâu?" Anh dò hỏi.

"Nếu em nhớ không nhầm, chuyến công tác của anh phải kết thúc vào sáng mai mới đúng." Tôi thay đổi dép đi trong nhà, thiết nghĩ Hứa thiếu gia đã biết tông tôi qua đêm ở bên ngoài. Kê ra cũng trùng hợp, lần đầu tiên tôi suốt đêm không ở nhà lại bị anh bắt gặp.

"Tiểu Quỳnh, đừng giấu anh." Hứa Quang khẽ thở dài, "Anh rất lo cho em..."

Da mặt có dày đến đâu, nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của Hứa Quang, tôi cũng không thể tránh khỏi cảm giác lương tâm cắn rứt.

"Được rồi, em sẽ khai... Anh thật biết cách ép người!" Tôi cố gắng thành thật: "Tôi hôm qua em đi gặp khách hàng với đồng nghiệp, uống quá chén... một chút. Sau đó người ta đành phải đưa em về nhà cho ngủ nhờ một đêm."

Nói một hồi như vậy, anh lại nắm bắt rất đúng trọng tâm: "Đồng nghiệp nam hay nữ?"

Có đánh chết tôi cũng không thể nói thẳng ra. Chẳng những là nam, chẳng những là Tổng giám đốc, mà người đó còn là Túc Tụ Lâm!

Sao tôi có thể để thanh danh của mình bị hủy hoại trong tay Túc Tụ Lâm được?

"Đương nhiên là nữ rồi!" Tôi đành phải cắn răng nói dối. Lần thứ hai khinh bỉ bản thân mình, từ lượng đã kém mà còn không biết tự lượng sức.

Hứa Quang nghe xong lại không hỏi gì nữa. Anh chỉ mỉm cười bảo tôi đi tắm, sau đó xuống bếp pha trà giải rượu. Lúc đó tôi không để ý nụ cười của anh có gì đó khác lạ, chỉ thấy anh cứ hay liếc nhìn màn hình điện thoại rồi ngẩn người.

Tôi chợt nghĩ tới khả năng chuyến công tác đã xảy ra sự cố gì đó, vậy nên Hứa Quang mới về sớm hơn dự định. Anh chính là kiểu người dù gặp phải bất cứ chuyện gì, nếu đã không muốn nhắc đến thì có làm cách nào cũng không thể moi ra được nửa câu.

Điều đó khiến người bạn gái như tôi tự nhủ phải quan tâm anh nhiều hơn một chút nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Người trong mộng

Tôi đã có một giấc mơ kì lạ.

Khung cảnh hiện lên là một khuôn viên trường học cấp 3. Lúc ấy bầu trời trong xanh, dưới tán cây ngô đồng rợp bóng, chàng trai ngồi trên ghế đá hơi nghiêng người về sau, hai tay khoanh trước ngực, khuôn mặt bị một quyển sách úp lại che khuất. Tuy nhiên khi nhìn từ phía sau, tôi ngạc nhiên là mình vẫn có thể nhận ra anh.

Vốn dĩ định tập kích bất ngờ để dọa người đó một trận, nhưng đến khi nhìn lại, tôi đã bắt gặp đến bên cạnh anh từ lúc nào.

Anh không hề hay biết, nhịp thở vẫn đều đặn. Tôi rón rén đưa tay nhấc quyển sách ra, khuôn mặt đẹp trai bỗng hiện lên, trong thoáng chốc khiến trái tim tôi lỗi nhịp.

Âu Thiên Quỳnh, mày đúng là ngày càng hao sắc mà...

Tôi âm thầm cảm thán. Bỗng ngửa ngáy tay chân, cuối cùng, những ngón tay đưa ra khẽ chạm vào sống mũi vừa cao vừa thẳng của anh. Đôi mắt người đó vốn đang nhắm lại, chợt khẽ lay động. Lúc tôi còn chưa kịp phản ứng, cổ tay đã nhanh chóng bị tóm lấy.

Tia nắng chiếu qua những tán cây, ánh lên trong đôi mắt tĩnh lặng của anh một mảng sáng làm say lòng người.

"Em đang nhân cơ hội giờ trò với tôi sao?"

Tôi chợt nghĩ, lúc này có thể ngang nhiên quay đầu bỏ chạy không?

Nhưng như vậy có vẻ còn mất mặt hơn.

"Không phải! Do lúc nãy anh ngủ say quá, cuốn sách suýt chút nữa bị trượt xuống. Cũng may là em nhanh nhẹn cầm nó lên giúp anh!" Có câu làm người phải biết co giãn đúng chỗ, mặt dày đúng lúc.

"Là vậy sao?" Anh điều chỉnh lại tư thế ngồi. Có lẽ do vừa mới ngủ dậy nên chất giọng vẫn còn sót lại chút âm mũi: "Cảm ơn em."

Từng lời nói ra đều mang theo ý cười không thể che giấu. Chắc hẳn là anh không tin, nhưng lại không có ý muốn vạch trần tôi.

"Sao anh vẫn còn chưa về? Khỏi lớp 12 hôm nay trống tiết cuối mà?"

Anh nhận lấy quyển sách từ tay tôi, sau đó dịch sang một bên chừa chỗ trống: "Tôi bị người ta cho leo cây."

Tôi hiểu ý, ra vẻ tự nhiên ngồi xuống bên cạnh anh. Chiếc ghế này lại không quá lớn, thế nên chúng tôi gần như dựa sát vào nhau. Mùi hương thanh lạnh trên người anh cứ quanh quẩn trong không khí khiến dòng suy nghĩ của tôi trì trệ một cách hiếm thấy.

"Hắn là một người quan trọng đối với anh..." Tôi khẳng định mình chỉ buộc miệng nói ra câu này.

Anh im lặng, dường như mặc nhận.

"Vậy em nhất định phải tránh đi, nếu để cô ấy thấy được thì không tiện cho lắm..." Thực ra tôi muốn nhìn cho rõ xem là ai đã ve vãn thành công chàng trai có lòng dạ sắt đá như anh!

"Em nói Nguyên Hải Hàn? Cậu ta nhìn thấy thì có gì không tiện?" Anh cau mày, nghiêng đầu nhìn tôi một cách nghi hoặc.

Hả? Nguyên học trưởng???

Không phải... Nhưng mà vừa nãy anh ta mới chỉ cho tôi biết Túc Tụ Lâm đang ở chỗ này cơ mà?

Đến khi chợt hiểu ra, lòng khâm phục của tôi đối với Nguyên học trưởng bắt đầu trỗi dậy một cách mãnh liệt.

"Ồ, em cứ tưởng anh có hẹn với cô gái nào đó chứ!" Tôi không giấu được sự vui mừng, nụ cười tươi rói cứ thể hiện ra trên khuôn mặt.

Túc Tụ Lâm lại im lặng nhìn tôi. Hình như anh có chút thất thần.

"Mặt em dính gì sao?" Tôi lập tức đưa tay sờ thử.

"Không phải."

"Vậy sao anh lại nhìn em như thế?"

Có lẽ Túc Tụ Lâm ý thức được điều gì, anh khẽ hắng giọng rồi quay đi nơi khác.

"Thật ra, tôi tạm thời chưa có ý định quen bạn gái." Một lúc lâu sau, anh bắt chợt thốt lên câu đó.

Giải thích như vậy, phải chăng là do anh không muốn tôi hiểu lầm?

Dường như tia nắng vàng rực ngoài kia đang nhảy nhót trên những tán cây ngô đồng.

Ngày hôm ấy cũng là lần đầu tiên, tôi nhận ra tâm tình vẫn luôn che giấu trong đôi mắt sâu thẳm của Túc Tụ Lâm. Vô cùng lặng lẽ, nhưng lại âm thầm mãnh liệt.

...

Đình đầu đột nhiên dội đến những cơn đau, tôi hít sâu một hơi, gắng gượng ngồi dậy.

Là ai? Người đó là ai?

Trong mơ vốn đã nhìn thấy rất rõ, nhưng bây giờ lại không tài nào nhớ được. Càng cố hồi tưởng hình dạng của anh ta, cơn đau lại càng mỗi lúc một dữ dội. Cảm giác như trong đầu luôn có một tảng đá đè nặng, chắn ngang thứ gì đó, cho dù tôi có cố gắng thế nào cũng không thể với tới.

"Tiểu Quỳnh? Tiểu Quỳnh! Cậu vẫn ổn chứ?"

Bên tai bỗng nghe thấy giọng điệu lo lắng của Tô Dung.

Tôi đau đến mức không nói nên lời. Chỉ biết dùng tay liên tục xoa mạnh thái dương.

"Cậu ấy sao thế?"

Một bàn tay lập tức áp vào trán tôi, tiếp theo đó là tiếng Ân Kỳ vọng đến: "Tiểu Quỳnh hơi sốt rồi! Mau gọi người tới giúp đi!"

"Đừng..." Tôi điều chỉnh hơi thở, cố nói giọng bình thường: "Tớ bị chứng đau đầu thôi, cứ lâu lâu lại tái phát ấy mà!"

"Nếu bệnh thì xin phép nghỉ đi, cậu không nên chủ quan thế!" Tô Dung căn nhắc.

Tôi lắc đầu, mỉm cười với hai cô nàng đang sốt ruột nhìn mình: "Thật sự không sao mà, thân nhiệt tớ lúc nào cũng cao như vậy! Không tin thì sau này để các cậu từ từ kiểm chứng."

Tô Dung và Ân Kỳ có vẻ chán chừ.

Tôi đành chốt hạ một câu: "Tình yêu của tớ đối với bản thân không phải thứ các cậu có thể xem thường đâu."

Cuối cùng hai người họ cũng có chút dao động

"Cậu đúng là... Có vấn đề gì nhất định phải nói với bọn tớ đấy!" Tô Dung thở dài.

"Sắp hết giờ nghỉ trưa rồi, chúng ta để cậu ấy tranh thủ nghỉ ngơi chút đi." Ân Kỳ lúc nào cũng ân cần quan tâm như vậy, cô ấy luôn là hình tượng một người chị gái lí tưởng trong lòng tôi.

Vốn định nhân giờ nghỉ trưa chỉnh sửa nốt bản đồ án, không ngờ tôi lại có thể gục lên bàn ngủ như vậy... Còn quên ăn cả hộp cơm do Hứa Quang chuẩn bị sẵn!

Con đau đầu mặc dù đã qua đi, nhưng tôi cũng không còn lòng dạ nào để ăn nữa.

Người con trai trong giấc mộng ấy, rốt cuộc anh là ai?

...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Vẫn Còn Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.